

Сонетни Записки

ТОМ IV

Стефан К. Робев

Copyright © Stefan K. Robev 2018

Design by Anna Kovatcheva
Printed and bound by Nook Press

1051.

Една значителна закономерност
Във политическата ни действителност
Показва с твърде тъжна достоверност
Как всичко е във плен на относителност.

Широката предизборна активност
Започва със отворени обятия,
С усмивка и трогателна наивност,
А после се превръща в антипатия.

И никога обратното не става –
В любов да се преобрази омразата,
Но нова фигура се появява
И тръгва пак на вярата заразата...

По силата на точно тази вяра
Трагикомедията се повтаря.

1052.

Претоплената стара свобода
Е вече със изтекъл срок на годност,
Взискателните млади господа
Дори я обвиняват във бесплодност.

Претенциите в съвременността
По брой растат подобно на лавина,
Свободният живот през древността
Сега изглежда робство за мнозина.

Без друго свободата е процес,
Човек участва в него постоянно
На тиранията в противовес...
Но за победа винаги е рано.

Веднъж приключи ли се със процеса,
Тогава ще приключи и прогреса.

1053.

Създавайки за свое забавление
Живота под небесния покров,
Бог е допуснал свято изключение
Известно като майчина любов.

Самотна съществува сред пороците,
Безумно силна при човек и звяр,
Загадка за светците и пророците,
Навек свещена даже без олтар.

И въпреки че с нея са отгледани
Жестоките безмозъчни тълпи,
На нея майките остават предани,
Животът цял на нея се крепи.

Дори цар Соломон от своя трон
Признава този паметен закон.

1054.

*“Като водите на придошла река
манифестантите изпълниха столичните улици”.*
–Комунистически радио-шаблон

Манифестациите – тъжна гледка
На заповядания хоровод,
Във който според вестникарска сметка
Участва с радост целият народ.

Не искат никак да се споменава,
Че комунистите внушават страх,
Че черен списък нас ни задължава
Да се боим от множество от тях.

По времето на празничната радост
Концлагери са пълни до откат
И на света не съществува гадост,
Палачите която да спестят.

А Бърнард Шоу и Ромен Ролан
Възпяват петгодишния им план.

1055.

Ще бъда неприет във обществото,
Докато то е в робство на тирани,
И само който им търпи теглото
В държавата им може да остане.

Тук свободата е нечиста сила
И се преследва строго от Закона,
Убийците се ползват със закрила,
Един подлец е увенчан с корона.

Порокът е приет за добродетел,
И се почита повече от Бога,
Тук той е настоящият владетел
И е облечен във съдийска тога.

А върху политическата сцена
Лъжата само е благословена.

1056.

Отделни хора често са продажни,
Продажен често е дори съдът,
А също и чиновниците важни
Веднъж, и дваж, и триж, и всеки път.

Продажна да е цялата държава,
Е твърде рядко срещан феномен,
Защото рядко някой я продава,
А и не се купува всеки ден.

Но ето, че държава се намери,
Намери се и щедър купувач
Сред хора от финансовите сфери –
Един добре трениран стар палач.

Изчезна разликата между кражбата
И изповядването на продажбата.

1057.

Законът пази петнайсетгодишния
От рисковете страшни на войната;
Той често с благослова на Всевишния
Дочаква никненето на брадата.

След три години влиза в пълнолетие,
Но вместо в нивата да вързва снопи,
С “Ура!”, “Напред!” и други междуметия
Той ще превзема вражески окопи.

За инвалидна пенсия претенция
Във Центъра той може да изпрати,
Но за успех е нужна интервенция
На скъпите устати адвокати.

При неуспех в последният етап
Той си остава “социално слаб”.

1058.

*Dieu est le seul être qui, pour régner, nait même pas
besoin d'exister.*

–Ch. Baudelaire.

С нещастия и скърби да се трови
Е зла съдба за малкия човек
И затова охранени попове
Предлагат чрез религията лек.

Така с надежда (втора употреба)
И със молитви към кумира глух,
(Сам който нявга своя син погребя),
Ще се лекува страдащият дух.

Налична е богатата клиентела
И църквата развива се добре,
На Оня свят мнозина е отвела
И раят трудно ще ги побере.

За построяване на райски сгради
Ще се сформируют трудови бригади.

1059.

Не са ли мъдреците и мечтатели
На бъдещето в мамещия друм? –
Те са писатели, изобретатели,
Богати не с пари, а с мощен ум.

Навсякъде “по принцип” са приемани,
Макар не винаги преди смъртта,
Те силни са със даване, не с вземане
И затова длъжник им е света.

Но във общественото управление
За мъдрите е входът забранен,
Глупците там се ползват с уважение,
А достъпът им – предопределен.

И всеки във държавата ни свята
Е длъжен да понася резултата.

1060.

Един министър, влезе ли в затвора,
Внезапно става както всички хора,

Зад нявга гордо вдигнатия нос
Сега се вижда колко той е прост –

Не може думи две да каже даже
Друг някой ако не му ги подсказе

И всеки пита кой държавен враг
Е за министър назначил глупак,

Способен целокупната държава
За някакви стотинки да продава.

На пода във килията прострян,
От всички съкилийници презрян,

Навярно просължава да се чуди
Дали край него всички не са луди.

1061.

Дълбоко скрит комплекс за малоценност
Подгонва хората към пост висок,
Създава им надежда за нетленност
И за безсмъртие във кратък срок.

Те безогледно следват своите цели
Овъзмездявайки чрез някой трон
Противното лице на Дизраели
И ръста нисък на Наполеон.

А после недостатъкът телесен
Се трансформира във болезнен знак,
От тялото върху света пренесен,
Света за да превърне в смъртен враг.

Редовно идва мрачен властелин –
На всеки век най-малко по един.

1062.

Папа Йоан-Павел II е направил 1338 блажени и 482 светци – повече от всичките 263 папи преди него, взети заедно.

– Статистически данни

И производството на ореоли
Изглежда следва общия прогрес;
За нови бройки папата се моли,
Със тях да плаши някой мракобес.

Родина на светците е Небето,
Там всички те се чувстват у дома,
Далеч от страстите на Битието –
с подписани от папата писма.

Заети там са в работа културна
С хвалби за Бог и неговия род
И във предизборната райска урна
Ще му дадат със радост своя вот.

А папата светците си зове...
От дявола отнема гласове.

1063.

До днес развъждането на царе
Се смяташе за нещо безнаказано
И всеки трябваше да разбере,
Царчето му че е богопомазано.

Народът схващаше, понявга с бой –
Изпитаното средство през годините,
И се подреждаше в единен строй
Зад царя и на царя зад роднините.

Най-бавният процес на този сват –
Великото народно поумняване,
Е факт и няма връщане назад!
Короните – за скрап и претопяване!

С низвергването на престол и цар
Се свършва най-жестокият кошмар.

1064.

Какво би станало ако Човека
Не бе открил в света на древността
На робството разблудната пътека,
Довела го до съвременността?

Дали той щеше братски да живее
С подобните на него същества,
Защото е разбрал добре кое е
Най-важно от човешките права?

Едва ли... За човешката природа
Братоубийството е висш закон –
Омразата в съюз със ешафода
Избива милион след милион.

А ние с някаква безумна страст
Причини търсим все навън от нас.

1065.

*Не пожелавай жената на ближния си и не
пожелавай дома на ближния си, нито нивата
му, нито роба му, ни робинята му, ни вола му, ни
осела му.*

–Десетата Божя заповед)

Отдавна твърдо съм се убедил :
Религиите имат мъжка кройка
И мъж за Бог се е провъзгласил,
Като е ползвал вяра за упойка.

Жената е страничен персонаж –
За мъжкото удобство тя способства
И съдена е не веднъж и дважд
Да изтърпява дълговечни робства.

И укори отправят й без срам,
Че е първопричина на бедите
Със непристойното “Cherchez la femme!”,
Оставено ни още от дедите.

А аз твърдя и се кълна в живота –
Не мъж, а тя е разпната в Голгота.

1066.

“Лоу кост травел”

–Заглавие в български вестник

Познавам доста думи-удушвачи,
Губители на родните слова,
Нахълтали у нас като палачи
Без да признават никакви права.

Предателите, главно вестникари,
Презрени “лузъри” и подлеци,
Със стръв изхвърлят думите прастари
За срам на Солунските мъдреци.

Те правят “ексклузивни коментари”,
На “хейтерството” дават път широк,
“тинк-танкове” “ъпдейтват” чрез “пиари”
и “стресът” после “ескалира” в “шок”.

Срещу “агресията” им открита,
Народът ни, уви, е без защита.

1067.

*На пищна церемония принц Уилям и Кейт
размениха брачни клетви под погледите на 1900
гости в катедралата и близо двумилиардна
аудитория пред телевизионните екрани. 8000
журналисти отразяват церемонията на живо.*

–Mediapool, 29.04.11

Макар не непрестанно, но спонтанно,
Добрата глупост се масовизира
И цялото човечество е взряно
В нищожество, което аплодира.

То може да е стара многоженка,
Живяла царски с дяволска намеса,
Или красива хитра манекенка,
От Пепеляшка станала дукеса.

То няма нищо общо със морала –
Героят нявга идва от затвора,
При все това планетата ни цяла
Към него си е приковала взора.

А може би причина тайна няма
И всичко тук се свежда до реклама.

1068.

Разумният мръсник е страшна сила,
Защото е свободен от срама
И подлост във духа му се е скрила –
Оръжието тайно на ума.

Тя в трудните моменти му помага
Да побеждава своите врагове
И като часовой стои на прага
От страх, че съвест ще го призове.

Разумният мръсник е неуморен
В повдигане на самохвална глъч
И за съветник е приет придворен
Ведно със царедворската си злъч.

В двореца кандидат за секретар е
На всяко короновано магаре.

1069.

У нас младежи свежи и невежи
Напират бодро и надигат глас,
А устремът им нов етап бележи
В борбата за демократична власт.

Заемат се за делото си дружно
По пълен с изненади стръмен път,
Кое е нужно и кое ненужно
За тях е трудно да определят.

Поемат ли държавното кормило,
Повтаря се сценарият прастар –
Те не променят обществото гнило,
А само сменят главния другар.

Така във целокупната държава
Поредната реформа отминава.

1070.

Писатели познавам богоравни,
Които другаруват с Вечността
Чрез многобройните герои славни,
Родени, за да победят смъртта.

Измисленият образ надживява
Тълпите от безличия навред,
И примери за векове създава
С обет да следват яркия завет.

Възвишена, упойваща магия –
Пиер Безухов, Хамлет и крал Лир,
Отело, Жан Валжан са част от тия,
Превърнати в художествен кумир.

Но младите сегашни поколения
За жалост ги четат със съкращения.

1071.

Изкуството на естествеността
Се практикува вече все по-трудно,
Нарастват осквернените места
Където съвестта спи непробудно.

А музата на не един поет
Се безвъзвратно силиконизира,
От същество превръща се в предмет,
Пред който в миг замира всяка лира.

“Възпявам твойта гръд от силикон...”
Не става за начало на поема
Освен ако наложи със закон
ЦеКа на Партията тази тема.

Това, че може нявга да се случи,
Напълно няма как да се изключи.

1072.

*Големината на диктаторите се измерва
с броя на избитите поданици.*

–Мнение

Преди да се превърнат във диктатори
Те са изглеждали като нормални –
Полezni низови организатори
И даже съпартийци идеални.

Ако преглеждате кандидатурите
За встъпване във длъжност ръководна
Такъв едва ли в челото ще турите,
За да спечели любовта народна.

Но ако дните бременни с погроми са
И се засягат важни интереси,
Той става фигурата на компромиса,
А после може всички да избеси.

Без оглед Хитлер ли е или Сталин,
Приживе той от робите е хвален.

1073.

Изкуството поле на всички страсти е,
Описани от автори-класици,
Но те пропуснали са за нещастие
Да слязат във партийните редици.

А там те щяха да съзрат явления,
Небивали по всичките планети:
“Партийна страст и обич” в изречения,
нахълтали в езика без билети.

“Партийна страст” – престъпно лицемерие,
по-страшно от целувката на Юда,
в човешката партийна менежерия
е и заблуда, и самозаблуда.

Във него непременно ще усетите
Червената продажност на поетите.

1074.

Човек е с най-обнадеждаващ нрав,
Макар че не от всичко е доволен –
Той мисли си, че временно е болен,
Когато всъщност временно е здрав.

Съветват го “Обичай своя враг!”
И той изпада в светъл оптимизъм,
Че няма да изгражда комунизъм,
Докато не попадне във “Гулаг”.

Там ремонтират неговия дух
С редица средства, някои секретни,
И в резултат от мерките конкретни
Той получава здрав идеен слух.

Единствено с надежден светоглед
Възможно е да се върви напред!

1075.

Трагичното “Обезглавен без съд”
Е упрекът към злата диктатура,
Изпратила несметен брой Отвъд
Без всякаква съдебна процедура.

Това за сталинизма не важи,
При сталинизма имаше процеси,
Там жертвата изказва куп лъжи
И бърза в шпионаж да се замеси.

Как се постига този резултат
Остава юридическа загадка,
Но, както казва виден дипломат,
Не е далеч от всякаква догадка.

Човек в признанията е охотен,
Когато е надлежно обработен.

1076.

Редици от овце опечалени
Се точеха в молитвения храм
И мирно се редуваха на смени
Да бляят хорowo със овчи плам.

На шията си носеха венчета,
Изплетени от жертвени цветя
със лозунги за овчата просвета
и овчата душевна красота.

Навред усещаше се нежна нега
Във пълния с тъга божествен дом
И сълзи овчи капеха в ковчега
Във такт със звуците на свят псалом.

Докато катафалката очакваха,
Касапина си роден те оплакваха.

1077.

Във положението унизително,
В което е отечеството родно,
Аз виждам всичко грозно, възмутително
И безнадеждно...Но не безизходно.

А изхода ще търсят неродените,
Незаразени със лъжи червени,
Те ще възвърнат силата във гените
На прадедите ни непокорени.

Той скрит е някъде зад кръгозорите,
Които днес отвсякъде чернеят
За радост на палачите в затворите,
Привикнали от робства да живеят.

Но нявга те и тяхната идеа
Ще бъдат само експонат в музея.

1078.

Диктаторът е неделим от зверството –
Избиване на жертви безразборно,
Дори звено нарочно в министерството
За тази мисия е отговорно.

Убиваха сред стонове и викове –
Със сабите, с куршумите оловни
Или с барут-спестяващите щикове,
Но днес се ползват газове отровни.

Целта е да се прояви спестителност,
А евтината смърт е най-изгодна
И ако се прилага със решителност
Тя придобива власт международна.

Кога ли техниката и културата
Не са помагали на диктатурата?

1079.

Правото на бедност и мизерия
Е белязано със кръстен знак –
Сталин заедно с другаря Берия
Го допълват с правото “Гулаг”.

Тези две права са витамините
На поробения нов човек,
С тях той преминава през годините,
Пълнещи почернения век.

А векът е най-невероятния,
Най-кръвопролитния до днес,
Най-престъпния и най-превратния
Във разбирането “Що е чест?”

Робството, дори да е модерно,
Нивга не престава да е черно.

1080.

Нешастието често навестява
Жената, надарена с ум могъщ,
Особено когато за забава
Съдбата я сдружава с глупав мъж.

Във брака си тя хвърля много сили,
Глупака свой закриля чрез лъжи –
Коего двамата са придобили,
Тя казва, че на него се дължи.

А той ѝ се отплаща с изневяра,
За да докаже, че е като бик,
Със себе си във смешна надпревара
Се самоутвърждава за велик.

Остава ѝ спасителният ход,
Да търси справедливост чрез развод.

1081.

Мнозина търсят личното си щастие
В мечтаното, но липсващо безвластие

И възприемат като удар с брадва,
Когато някой друг им заповядва.

Причината без всякакво съмнение
Е в генното ни предопределение:

Съдбата ни била е кривогледа,
Нареждайки подобно на говеда

Човеците като планетни жители
Да се нуждаят все от предводители.

Веднъж народът сам си ги избира,
А друг път някой вожд му ги намира.

И затова човечеството цялото
Се движи по закона на махалото.

1082.

Добре дозираната ненормалност
Минава за украса на духа,
За бягство от нормалната баналност,
За безопасна стъпка към греха.

Носителите ѝ са сред творците,
Най-вече щом изкуствена е тя,
Надежди творчески са в нея скрити,
Че към безсмъртието е врата.

Ако не чрез достойнства на творбата,
То с някой остроумен анекдот,
Творецът се намесва във борбата
На славата за мамещия плод.

Но се намира и критик нахален
Да каже: “Прави се на ненормален!”

1083.

Обичам да се вирам в големците
Когато са на спортни състезания
Как в своето величие обвити
Са в центъра на общото внимание.

Отвсякъде са заобиколени
С дебеловратите телохранители
И тъй телата им са защитени
От всичките обичащи ги зрители.

Те въпреки това не са спокойни,
Съвсем изкуствени им са усмивките
Към подмазвачите им многобройни
Особено през време на почивките.

Не всеки предводител е готов
Да вярва на народната любов.

1084.

За политическите мародери
Историята засега немее,
Изглежда трудно е да се намери
Домът им в преизподнята къде е.

Те издевателстват върху душите,
Испаднали зад борта на живота,
Развихрят в тях пороците им скрити
И после ги затварят във хомота.

Предатели, доносници, палачи,
Възникват от човешкия отпадък,
За да изпълнят мръсните задачи
На кървавочервения порядък.

Такава здрава мародерска власт
Десетилетия цари у нас.

1085.

Вълшебството, не е ли то протест,
Насочен към природните закони? –
На строгостта им във пртивовес
То не страни от феи и демони.

Целувка възкресява мъртавци,
Животното с човешки глас говори,
Не липсват и министрите-крадци,
С които котаракът да се бори.

Човекът чувства се освободен
От злия гнет на Време и Пространство,
Не се бои от утрешния ден
И побеждава всякакво тиранство.

Вълшебството чрез мислите човешки
С успех поправя Божиите грешки.

1086.

Аз мисля, че е много интересна
Валутата при робските режими,
За гражданите тя е всеизвестна,
Но рядко споменават я по име.

Тиранът не помисля за доброто,
От неприятност за да те избави,
А смята, че помага ти чрез злото,
Кое то може да не ти направи.

Така спестява си пари и злато,
Които пренасочва за охрана,
Заплаща на войската си богато,
Че тя да го опазва е призвана.

Но верността, закупена с пари,
Не винаги с любов благодари.

1087.

Доказват неизбитите диктатори,
Все още населяващи Земята,
Че те приятели са на децата
Със помощта на купени оратори.

Прислужващите кинооператори
Безропотно заснемат мили сцени,
Диктатори когато просълзени
Прегръщат малките механизатори.

След туй прилежни популяризатори
Ги озвучават със красиви речи
И ги разпращат близо и далече
Сред земеделските кооператори.

Но без да казват на добрите зрители
Какво се случва с детските родители.

1088.

*Стари навици плюс нови технологии водят към
непредвидими последици.*

-Ал. Гор.

Човечеството ни общопланетно
Към своя колективен край върви
След съществуването многолетно,
Заставяло Земята да кърви.

Природата съвсем не се тревожи,
Че някакъв биологичен вид
(Един от многото!) ще се наложи
да бъде от планетата изтрит.

Успешно Времето ще заличава
Следите на последния човек
И нищо от суетната му слава
Не ще смущава бъдещия век.

А словоохотливото създание
Ще бъде заменено от мълчание.

1089.

Знам край където гражданите всички
Са доктори или академици
(Включително и прелетните птички) –
Физици, философи, историци...

А без съмнение и много други:
Поети, инженери, психолози,
Строители със минали заслуги
Ведно с министрите – египтолози.

Но в тази безупречна обстановка,
Изпълнена с възвишеност призната,
Не се намират хора с подготовка
Да обработват със любов земята.

Горката от година на година
Все повече прилича на пустиня.

1090.

Как трудно е да се съпротивлява
Човек на безобразната машина,
Уж назначена да правораздава,
А всъщност е платена гилотина!

Тя тъй омеква при контакт с парите,
Че се превръща във памучна вата,
Ала без тях на хорицата свити
Отсича като със бръснач главата.

Промяната едва ли ще е лесна,
Съдът е част в престъпната система
И този факт е тайна всеизвестна,
За който дава и за който взема.

Задругата се готви да векува,
Макар да казват: “Времето лекува.”

1091.

Heaven for climate, Hell for company.

–Mark Twain.

Религията ни представя рая
Във нявгашната му мебелировка,
Но всеки се старае да узнае
Променя ли се тази обстановка.

За ангелите има ли хладилник
За темперирането на нектара,
Праховсмукачка, миксери, будилник,
И тенджери със пренагрята пара?

Не, няма. И причината основна
Е, че в бита на райската обител
Средата още е средновековна,
Там липсва и високоговорител.

И затова нима е изненада,
Че много хора предпочитат ада?

1092.

За “Братство, Равенство и Свобода”
Човек бе много плакал, много чакал,
Да му потръгне всичко по вода
След този исторически спектакъл.

За него той на сън се състоя,
Но после на яве дойде Терора
И “Братство” бе изписано с боя
От кръв на доста милиони хора.

Поставиха го в общия архив,
Добре накичен със посмъртна слава
И новоназначеният Сизиф
Сега опитва да го възкресява.

Той труди се прилежно от зори,
Но работата никак не спори.

1093.

*Земя като една човешка длан,
Но по-голяма ти не си ми нужна...
–Г. Джагаров.*

За родолюбието има песни
И стихове написани със жар
От автори известни, неизвестни
И даже от партиен секретар.

Във политическото ни пространство
И във обществения ни живот
Герой роди се – спец по интригантство
И професионален патриот.

Той зареден е със готови думи,
Които може всеки ден и час
Да изговаря срещу кръгли суми
Със нужната патриотична страст.

И чува се под небесата чисти
“Сдружете се професионалисти!”

1094.

L'enfer c'est les autres!

–Jean-Paul Sartre.

Навън от тях откриват те причини
За сторените кървави беди,
Та съвестта така да си почине
И тяхната вина да пощади.

Какъв е този странен механизъм,
Да се отхвърля личната вина?
Дали това е само комунизъм
Или следа от стари времена?

Навярно той е средство за защита,
Създадено за злия комунист
И неговата безпартийна свита,
Така че всеки да изглежда чист.

Дори добри възможности намират
Това навред да популяризират.

1095.

Заветната кутия на Пандора,
Побрала в себе си безброй злини,
Внушава на неведомите хора
Страх от загадъчните бъднини.

Това е мит, но всъщност във живота
Пандора е във всекиго от нас,
Злините ѝ не са импортна квота,
А от характера ни важна част.

От тяхната душевна амалгама
В човека се изгражда личността,
Тук свърхестественост голяма няма
Със изключение на честността.

Тя някъде из Космоса витае
И как да слезе тук сама не знае.

1096.

Moins de gloire, plus de liberté.

–Victor Hugo.

Животните живеят и без слава,
Но хора жертват всичко зарад нея,
Обсебени от гордата представа
“Без слава аз не мога да живея!”

Най-масовата слава е военна
И нейната арена е войната,
Историята прави я нетленна
За сметка на жените и децата.

От десет хиляди години вече
Огромна слава има по Земята,
Събирана от близо и далече
Под ръководството на Сатаната.

А свобода и слава твърде рядко
Живеят заедно. И то за кратко.

1097.

Не се римува “братство” със “богатство”
В пределите на земния живот,
“Богатство” се римува със “пиратство”
и братството е негов антипод.

Защо ли трудно се забогатява
По тъй наречения честен път? –
Известно е, това че лесно става
Законите когато се приспят.

Те по начало доста са сънливи,
Особено на ложе от пари,
Отгдето богатшите крадливи
Излизат оправдани и добри.

За другите е важният урок,
Заклучен в “Бедността не е порок.”

1098.

Когато гледам пъстрия букет
На интелектуалните кастрати,
Събрани в Министерския Съвет,
Се питам кой ни този ад изпрати.

Подателят е целият народ –
Свободно вождовете си избира
Чрез гарантиран независим вот,
Закупен със кебапчета и бира.

Покупката на честни гласове
Е вече утвърдена търговия,
Съдбата сам народът си кове
И сам хомота слага си на шия.

А кой от неговите зли врази
Би смял на този факт да възрази?

1099.

Комисията важна го избра
Борец да е против капитализма,
Но скоро безвъзвратно се разбра,
Врагът че всъщност е социализма.

Той всички задължения подред
Най-общо изпълняваше успешно,
Подготвяше секретния отчет
Старателно, макар понявга грешно.

Громеше новия си враг без жал,
Нанасяше му рана подир рана
И от предишния му идеал
Закратко здраво място не остана.

Но върху политическата сцена
Комисията бе непроменана...

1100.

М. Горбачов навърши 80 години.

–Световна новина

Като човек ти бе неповторим
На практика, а също на теория,
Но с мисълта, че си незаменим
Премина в по-висока категория.

Усети как започна да растеш
И да добиваш нови измерения,
По всякакъв въпрос ти беше вещ,
Глобални бяха твоите намерения.

Превърна се в партиен фанатик,
Борец със алена идеология
Във името на идеал велик,
А всъщност всичко беше демагогия.

Сега по съкратена процедура
Си част от новата номенклатура.

1101.

Надявах се през младостта си ранна,
Че “заповед” напълно ще изчезне
Сред нацията ни богоизбрана
За сметка на словата по-полезни.

“Съгласие!” – Какво прекрасно слово!
Щастливо ще е с него обществото!
Начисто ще започне труд отново
Без някой да командва зад бюрото.

Събитията ме опровергаха
Със своята безмилостна реалност,
Видях на безначалстването краха,
А робството превърна се в нормалност.

То крие се зад много думи празни
И формите му са разнообразни.

1102.

*Набучните на колове глави на 12 ботеви четници
са разнасяни из Врачанско от българи.*

–Исторически факт

Героите се раждат след смъртта си
Със помощта на своите предатели,
На сънните общопокорни маси
И много други спомоществатели.

Дали са знаели в мига си сетен,
Преди от Вечността да са погълнати,
Че в името на своя дълг заветен
Ще бъдат от народа си прокълнати?

Най-първите са знаели... Обаче
Това не ги е никога възспирало
Да изпълняват своите задачи,
Защото бъдещето им ги е разбирало.

След доста неопределено време
Народът също ще ги възприеме.

1103.

Добрата книга честно придружава
Не малко хора в тежкия им път,
Тя възхвалява трудната им слава,
Напътства ги по-малко да грешат.

Но въпреки чудесната реклама
На добронравния и чист живот,
От книгата стомашна полза няма
За кой да е изминат период.

Човешките злини са непрестанни
И трудно иякой може да ги спре
Чрез думите й, в редове събрани...
Защо навред посрещат я добре?

Защото тя възможности намира
Човечеството да не експлодира.

1104.

Защо ли в колектива на палачите,
Царете и богатите банкери
На стихове се срещат познавачите,
Но няма как поет да се намери?

Дали на главния им мозък в гънките
Не са по неизвестен начин скрити
На поетичната им лира спънките
За сметка на властта и на парите?

И този признак те с охота носят си
Без някой някога да се оплаче,
Че сред поетите се срещат просяци,
Но няма прокурори и палачи.

Въпросът се поставя за решение
Пред всяко прогресивно поколение.

1105.

Професия? – Наука или спорт?
Въпросът от мнозина се задава
И всеки е след избора си горд,
Че ще спечели неподкупна слава.

Успехът във науката е пряк,
Докато в спорта идва през парите;
Да риташ топка с ляв и десен крак
Не е сравнимо с пътя към звездите.

Таланта го наричат “Божи дар”,
Но във науката е дар особен,
Подритва го всесилният пазар
Освен ако е експонат задгробен.

В живота точната цена коя е
По ценоразписа ще се узнае.

1106.

*«За власт закона можеш да скверниши –
в останалото следвай благочестие».*

–Еврипид.

Щом искаш да си политик велик,
Страдания създавай със охота,
Приятели предавай всеки миг
И по вода ще ти върви в живота!

Не с истина, с лъжата на уста,
Успехът ти ще е голям и славен,
А във използването на властта
На първо място ти ще си поставен!

Ако случайно не си педераст
По никой начин ти не го показвай,
Бъди ведно със силните на власт,
Законите на мафията спазвай!

Така чрез собствената си изгода
Ще бъдеш и полезен на народа.

1107.

“Човек, когато се напие здраво,
Започва на животно да прилича”,
Това сравнение без всяко право
От доста трезвеници се изрича.

Животните не са алкохолици,
Сравнението е за тях обида,
Алкохолици в техните редици
Не съм успявал никога да видя.

(И все пак аз ще отбележа в скоби:
Пияниците повече са дали
От множеството трезвени особи
За светлите човешки идеали.)

По този повод нека по Земята
Навред на спирта намалят цената!

1108.

В държавата начело със Простака
Се величае дивата простацина
И докато тя да отмре се чака
Е с лихвите от някого заплащана.

Изглежда, че народът е без памет,
Щом позволява цяло поколение
Простаци ненаситни да го мамят
И в чудото да чака избавление.

Какъв е този безначален спазъм,
Обхванал всяка правна институция
И затъмнил обществения разум,
Традиции, закон и конституция?!

Но вечно при подобно възклицание
Едно е само ехото – мълчание.

1109.

Човечеството се самоиздържа,
Но проявява силно разточителство
И затова аз искам да го вържа
И настаня под мое попечителство.

То харчи хилядите милиони
За виковете си по стадионите,
За хора с тронове и със корони,
Които то поставя над законите,

За гримове, огърлици, парфюми,
За скъпите играчки на военните,
За планините от напразни думи,
С които заблуждава унизените...

Но ако Бог със мен се заяде,
Той право може да не ми даде.

1110.

Коя ли от редицата безкрайна
На титлите за благородни звания
Изглежда през годините най-трайна
И заслужава общото признание?

Дори при вождовете те отпадат
След всички погребения тържествени,
Без тях ги искат раят или адът,
Където те са по заслуги чествани.

Аз мисля, че борбата се печели
От званието “древен” без съмнение –
Които да го имат са успели,
Са тачени от всяко поколение.

Човек със него чувства се щастлив,
Но няма как да му се радва жив.

1111.

*Ако триъгълниците имаха бог,
Той щеше да прилича на триъгълник.
–Фойербах*

В началото той бе с един катет
И пет от ъглите му бяха остри,
Но Бог го викна в своя кабинет
И му показа много други мостри.

Той си хареса някои неща,
Останалите всички не хареса
И след като си разчерта площта
Откри хипотенузите къде са.

Триъгълникът вече бе готов,
Добре оформен със резервни части,
Благословен от Бог бе със любов
И даден на училищните власти.

След време Питагор по тази тема
Създаде елегантна теорема.

1112.

Наука, вяра, поетична лира,
Са сериозни теми, но защо ли
Тук всеки умен разговор замира,
Когато стане дума за пържоли?

Във мозъка стомашните проблеми
Са вкоренени изначално здраво
През старото и непробудно време
Под сопата на пещерното право.

Духът е по-назад традиционно,
Но даже и сега, щом сме във криза,
Той най-напред организационно
Сред нас от обръщение излиза.

И все пак на позора от върха
Твърдим, че сме държава на духа.

1113.

Сред падналите в битките герои
Е Милосърдието най-отпред,
За него всичките бойци са свои,
Войната само му е враг заклет.

“Избивайте се! Има смърт за всеки!”
Креци побърканият кървав бог,
Към слава сигурни пътеки преки
Обезпечава в минимален срок.

Певци възпяват бойните полета,
Като че ли са някакъв парад,
А после поетичната щафета
Поема сам орелът-лешояд.

Накрая за военни престъпления
Осъждат неизменно победения.

1114.

*Христофор Колумб разпъвал на кръст
индианците в редове по 13 – 12 за всеки от
апостолите и един за Христос.*

–Кенет Дейвис

Най-важно е да си във обща група
Със историческите кандидати,
Където Времето със двойна лупа
Следи събития и важни дати.

Преминал първите контролни порти,
Ти влизаш във една обител свята
И там чрез алхимически реторти
Пречистват белезите на душата.

Лишен от всеки земен недостатък,
Поемаш със достойнство ореола
И ставаш част от хората Отгатък
На Истината около престола.

Със съвършенство почваш да сияеш,
Но себе си не можеш да познаеш.

1115.

*Code of Canon Law 1983 legislates in the Section on
Consecrated Life (canon 603)*

Патологична нужда от страдание
Е тайната на някои светци,
Убили себе си за назидание
На всичките невинни младенци.

Утехата си търсят сред пустините
Или сред непристъпните скали,
Там изтощават се с години те
И горди са, че много ги боли.

Какво доказват в своето стремление
Плътта си да морят със студ и глад?
Цената на среднощното си бдение
Не плащат ли със собствен земен ад?

Но странно е, че мъж или жена,
Те срещат се във всички времена.

1116.

*Патриот е, душа дава
За наука, за свобода...
– Христо Ботев.*

Да пишеш в някой стих “Душата ми...”
Не е проява на изискан вкус –
Дори да е изцяло с нежни атоми,
Критикът слага “минус” вместо “плюс”.

Оставя по-различно впечатление
“Градината на моята душа...” –
Банална е, но има настроение,
Така оценката ще повиша.

Изглежда без словесни коренища тя
Не ще намери към пазара път,
Но ако с тях умерено насищат я,
Успешно могат да я продадат.

За целите на своето вдъхновение
От тях не се нуждае само Гения.

1117.

*Жертвите през Втората световна война
са между 50 и 70 милиона.*

–Статистика

Невиждана е кризата задгробна,
Обзела службите на Оня свят,
С пристигане на пратката злокобна
От мъртва плът за рай или за ад.

Препълнени са всичките хотели
В далечните и близки небеса
За скръб на ангелите звездочели
И безтегловните им телеса.

Във рая първи свършиха местата
И трябваше да обявят фалит,
А Господ от Съдебната палата
Го обяви за временно закрит.

Тогава за всеобща изненада
Тълпите се насочиха към ада.

1118.

*Nous épargnons partout le passé, pourvu
qu'il consente à être mort.*

–Victor Hugo, “Les misérables”.

Прегърбени във равенството тежко,
Наложено от робския живот,
Без всякакво стремление човешко
Те кретат под враждебен небосвод.

Парчето хляб и бедната постеля
Ги пазят милостиво от смъртта,
Покорството пред чуждата повеля
Задълго им приспива мисълта.

Какво ги чака в този вид окаян?
Забравили са що е свобода!
Тиранинът е с паметник сияен
И робство чака робските чеда.

Тук заедно – религия с полиция
Подържат неизменната традиция.

1119.

Със вероятност седем на хиляда
За някакво страдание опасно
Безименност е моята награда
И щит пред бъдещето ми неясно.

Но щом го потвърдят със диагноза,
Пред мен статистиката замълчава
И от надвисналата ме угроза
Не ми е ясно кой ще ме спасява.

Зове ме с трите имена Съдбата...
Те с Лекаря пресмятат ми в проценти
Ще мога ли да победея в борбата
Ведно с останалите пациенти.

Освен че никога не са безплатни,
Процентите не са благоприятни.

1120.

Във вечната си битка със смъртта
Човек се среща само с поражение,
Но все пак не отхвърля мисълта,
Че ще намери изход... И спасение.

Небето неприятелски мълчи,
От земните дела разочаровано
Пред невъзможност да ограничи
Човечество с жестокост короновано.

Човекът за човек е смъртен враг
От Каин чак до днешните събития
И към смъртта в неистовия бяг
Помагат му научните открития.

Защо му е безсмъртният живот,
Ако ще го живее като скот?!

1121.

Колко много светлина е скрита
В съвременната ни цивилизация!
Човешките права са под защита
Международно и във всяка нация!

Охранени до болка комитети
Следят глада сред бедстващите граждани
И чрез благотворителни банкети
Осигуряват своето преяждане.

Но въпреки успеха на прогреса
Навред в хуманитарно отношение,
На вожда за да пазят интереса
Палачи има на разположение.

Със тяхна помощ днешната агония
Е част от социалната хармония.

1122.

Дали Христос е бог или човек,
Прочул се като древен философ?
Не знам. Но той създал е в своя век
Картина на народната любов.

Народът, и когато е под иго,
Жадува страстно за невинна кръв
И след “Осанна!” с викове “Разпни го!”
Насища животинската си стръв.

И неизменно любовта в омраза
Превръща, обладан от гняв безлик,
Но даже Бог в небето не предсказа
Кога настъпва точно този миг.

Цената му е винаги висока
И лошото е, че е без посока.

1123.

*Аз ли съм кавалерът, курвичко!
Курвичко! “Репетиция за галатанц”
–Константин Павлов*

Добрите нрави имат стъпала,
Човек минава и се разминава,
А този, който е дарен с крила,
От горе гордо-гордо наблюдава.

Презират всички някоя жена
Стремително надолу щом се сурва,
Отлъчват я на вечни времена
И вмесо с име я наричат “курва”.

Но как различно същите неща
Се преценяват за една княгиня!
“Борец за свобода на любовта”
Възторжено наричат я мнозина.

А после с нея спалите персони
Със хиляди превръщат се в барони.

1124.

Мнозина се учудват на живота
През краткия престой на този свят,
С учудване понасят си хомота,
С учудване се готвят да умрат.

Задават си бесмислени въпроси
Защо скръбта изпълва много дни,
Защо невинността в отплата носи
Не щастие, а само съсипни.

Най-често чакат Бог да отговори,
Но той с дела по-важни е зает,
Защото от небесните простори
Човек изглежда малък, слаб и клет.

И изход от безкрайните страдания
Откри в предизборните обещания.

1125.

*Аз знам, аз вярвам, че си права,
когато съгрешиш дори!*

–Христо Радевски, “Към Партията”

Каква съкровищница от пристрастия
Се крие във партийните централи!
В борба за лично и народно щастие
Се утвърждават висши идеали.

Любов, омраза, завист и предателства
Стоят зад политическите речи
Във чест на сговори и на приятелства...
На тях най-много Истината пречи.

За нейното достойно обуздаване
Се образуват походни кервани
От членове взаимно обменявани –
Предимно политици-ветерани.

Така абсурд се ражда очебиен:
Един човек със стаж многопартиен.

1126.

Писателството в близост с алкохола –
Самоубийствен творчески дует,
Играе първостепенната роля
В световния литературен ред.

Шедьоври са родени в спиртни пàри
В прослава на щастливия творец,
Докато после злият дух попари
С такива пàри нежния живец.

Умира геният в саморазруха
Без да успее някой да го спре,
Душата му за трезвеност е глуха
И бърза в ада да се прибере.

А там осигуряват изтезания
В бездарна задължителна компания.

1127.

Предателства, изложени на показ,
Изпълват политическата сцена,
Те всички водят някого към пропаст,
Едни – към синя, други – към червена.

Подреждат ги по техните размери
И по големината на цената
И всеки знае как да ги намери
На тържището според правилата.

Те станали са част от status quo-то,
А в политиката без тях не може,
Приема ги спокойно обществото
И за децата си не се тревожи.

Понякога с един удачен ход
Печели се добре за цял живот.

1128.

На плажа полуголи политици
Препичат уморените тела,
Налягали са кротко със стотици
Далеч от управленските дела.

Един на друг си мажат гърбовете
Със крем непримирими врагове
И трудно е човек да се досети
Как този странен факт да назове.

А работата е пределно ясна
За групата със техния морал –
Междупартийната омраза страстна
Е част от бутафорен идеал.

Това от проститутките се вижда
И всяка проститутка им завижда.

1129.

Доносниците са основна сила
В комунистическата ни родина
И Партията ги е обявила
За част от ръководната машина.

Доносник е баща срещу сина си,
Съпругата донася за съпруга,
Свещеник доноси от храма ръси
Във рамките на общата задруга.

Лавината от доноси се носи,
Повлича жертви, вождове, агенти,
Със много отговори без въпроси
Прониква във дворци и парламенти.

Съдби, живот и съвести затрива
И най-успешно Истината скрива.

1130.

In her is the end of breeding.

–Ezra Pound, “The Garden”.

Бог казал на жената: «Раждай в мъки!»
Това е в Библията отразено,
Но за останалите Му заръки
Във текста няма място отделено.

Фактически в гнева си Той решава
Човечеството цяло да прокълне –
Глупак навеки да го управлява
И глупост в парламента да покълне.

Проклятието досега се спазва
И всеки вижда ясно резултата
Как глупостта като сибирска язва
Разяжда красотата на Земята.

Обаче Бог се още колебае
Дали за грешката си да признае.

1131.

При публични лица се забелязва
Прелюбопитна личностна черта:
Любими думи пазят в свойта пазва,
Съдържащи словесна красота.

Видът им нявга точно определя
Характера на своя господар
Най-вече щом по негова повеля
Те биват произнасяни със жар.

Един е влюбен лудо в “ескалира”,
Докато друг повтаря “балотаж”,
А “ситуация” не дава мира
На всеизвестен просветител наш.

Най-славно с “потенциОНал” премина
През новините наш човек в чужбина.

1132.

Какво картинно слово – “главорез”!
Кога е сътворено не се знае.
Защо не се употребява днес
Човек ще трябва само да гадае.

А с главорези пълен е светът,
Но също и със техни помагачи,
Те се прехранват със човешка плът
И ги наричат галено палачи.

В тях няма рай, но има много ад,
Присъствието им – необходимо,
Без тях като сирак е всеки град
Сега и в бъдещето обозримо.

Изглежда те ще бъдат тук навек,
За да обслужат сетния човек.

1133.

Човек от всичко може да избяга,
От съд, кредитори, съпруга властна,
Но никога не ще напусне прага
На любовта, когато е нещастна.

Той носи я навсякъде в душата
И тя го непрестанно изтощава,
Не съществува сила на Земята
Нещастиято му да опрощава.

Как само безпощадно много страда
Любовното му чувство щом нараства,
Когато вижда всичко че пропада
И безнадеждността над него властва!

Най-зле е щом скръбта му е родена
От самовлюбеност несподелена.

1134.

Към престъпленията на Закона
Кога ли някой ще надигне глас?
На него гледа се като икона
Макар и с временен иконостас.

Убийци правят с него “Съд Народен”
За да изстребят сума ти народ,
Отменят го след туй като негоден,
Но мъртвите не връщат към живот.

Закончета подобно едnodневки,
Облечени в позорно силна мощ,
Задоволяват срамните прищевки
На властници в ръка със жертвен нож.

Единствен аз повтарям кой ли път,
Че за Закона също трябва съд.

1135.

Страни със само по една държава
Се срещат по Земята много рядко;
Дори когато се осъществява
Явлението продължава кратко.

Страните са най-вече двудържавни,
Една за бедни, друга за богати,
Които във бита си са неравни:
Едни в колиби, други във палати.

Какви са изборните резултати? –
За доста хора те изглеждат странни.
От всичките редовни кандидати
Единствено богати са избрани.

Поуката: Гласува мнозинството,
Печели изборите малцинството.

1136.

Презират често робското държане,
Но ползата от същността му – не,
Защото то мнозина хора храни,
Макар и тук-там с някое клане.

Свободолюбието робът хвали,
Но сам от него цял живот страни,
Че ако му се отдаде, едва ли
Ще може да дочака старини.

Живее се по схемата позната:
За роба вечно има господар,
А безсъмнено няма на Земята
От Свободата по-желан гробар.

И най-добрите хора на света
Умират с името ѝ на уста.

1137.

Тъй много са загадките големи
В делата на герои и светци,
Че да се каже не остава време
По нещо за поети-подлеци.

Навярно думите им са безвредни,
Но не предателските им дела
И виждаме как са душевно бедни,
Макар че музата им е с крила.

Поетът за поета донос пише
С перо, с което стихове твори
Отново с вдъхновението свише,
Но доносителите му са по-добри.

И всеки хапе като бясно куче
В борбата кой награда да получи.

1138.

Днес утрешният ден на всички хора
Се крие в кой да е родилен кът,
Където расне може би отбора,
Със който нявга ще е горд светът.

Но там са също тъй и подлеците,
Убийците и всяка мръсна гмеж –
Мируват между бебетата скрити
Докато станат на човешка леш.

Сега те всички са неразличими
И всички чакат своя звезден час,
За да прославят бащиното име
За слава и на всекиго от нас.

А дотогава ще се води спор
Кой е нов Сталин и кой нов Пастьор.

1139.

В архивите на нашата планета
Откривам данни за какво ли не,
Подробно съставляващи отчета
За червеи, маймуни и коне.

За най-голяма моя изненада
От чиста Съвест не открих следа,
Самата Съвест просто не попада
В проекта за природната среда.

Привнесена е тайно във Човека
Без препоръката на някой бог
И в еволюционната пътека
Попада може би за пробен срок.

Във времето на зрял социализъм
Тя бързо се превръща в архаизъм.

1140.

“Все куплю”, сказало злато,

“Все възму”, казал булат.

–А.С. Пушкин.

Влстта безспорно много развращава
И този факт е често повторим
От всеки, който го опровергава
Във позата на вожд непогрешим.

Богатството е със подобна сила
На всепобеден развращаващ бяс,
А със властта са се обединили
В името на общата си страст.

Но все пак тук възниква и въпроса
Кое от тях е с по-голяма мощ
Преди косата на смъртта безноса
Да им посочи път към вечна нощ.

Богатството е с корен по-дълбок,
Власт няма как да се даде на влог.

1141.

Цени променят се скокообразно
Във този вечно неспокоен свят,
А мъдреци опитват се напразно
Портфейлите ни да успокоят.

Дори и във престъпните простори
Промените не спират нито ден
И сред затворниците се говори,
Че ценоразписът е променен.

В правораздаването мило родно
Отскоро вече факт е всепризнат:
Да купиш съдия е по-изгодно
От ангажиране на адвокат.

Това забележително откритие
Не е ли юридическо събитие?!

1142.

*Ich hatte nichts und doch genug:
Den Drang nach Wahrheit und die Lust am Trug.
–Johann Wolfgang von Goethe, “Faust”.*

Изкуството прилича на властта,
Обхваща много хора на планетата
Във групи, подчинени на страстта,
Тъй както сочат данни от анкетата.

За него често трябва ви талант
И много труд, задълбочен в задачите
Да се превърне въглен в диамант
И към безсмъртието да прекрачите.

Това възможно е да се осъществи
Понявга на човека след кончината,
Но на твореца ако не върви
Прославата остава за родината.

В замяна щедро тя осигурява
Незнаен гроб и лек против забрава.

1143.

*Лицето на един
убиец от времето на
Сталинските съдебни
процеси – главния
прокурор Андрей
Януариевич Вишински.*

Той беше стар, когато беше млад
И старостта му беше постоянна,
Но старост – мрачна, зловна като ад,
За да твори нещастия призвана.

Приличаше на Главен прокурор,
А службата му точно бе такава,
Със Сатаната бе в един отбор
И кървава бе неговата слава.

Любимата му дума беше “смърт”,
А още “враговете на народа”,
Гордееше се, че е зъл и твърд
И е от сталиновата порода.

Съдебно много хора бе убил
И с костите им дом бе построил.

1144.

На злобата верижната реакция
Кой може със молитви да я спре?!
Във всяка партия и всяка фракция
Със нея запасени са добре.

За вътрешна и външна консумация
Тя щедро изразходва се без план
И на света във нито една нация
Духът ѝ с нищо не е обуздан.

Вместо най-лицемерни предложения,
Съдържащи миролюбив съвет
(Да я склоним към свято помирение?!!!!),
На действията груби идва ред.

Със злоба злобата ще победим,
Дори грехът ни да е непростим.

1145.

Убитите с безшумни гласове
Крещят от гняв, но никой не ги чува,
Защото в паралелни светове
Единият за друг не съществува.

Във същност за военните дела
Те знаят повече от всяка книга,
След като бомба, меч или стрела
Във царството небесно ги издига.

Остават вечно те със глас нечут
По райските и адски телефони,
Във гроба царства пещерният студ,
А няма кой от там да го прогони.

Там пътищата ни не се пресичат,
И всички техни нощи си приличат.

1146.

*Et il bapalisa ainsi les oiseaux
pendant trois jours et trois nuits.*

–Anatole France, “L’Île des Pingouins”.

У коня чувството религиозно
Дали ще има почва за развитие?
Това важи особено сериозно
За расовите конски общежития.

На Библията свята със канона
Фамилията конска е в съгласие,
Защото съвестно се труди коня
Навън, а и когато у дома си е.

За важните подробности на брака
Той е последовател на мормоните,
Но знае точно и какво го чака
На многоженството според законите.

Остава само в гривата му гъста
Да се постави символа на Кръста.

1147.

*Попитан защо е покорил връх Еверест, Хилари
отговорил: “Защото той съществува.”*

Съмнявам се дали би изкачил
Един самотник някой връх далечен
Ако преди уведомен е бил,
Че на забвение ще е обречен.

Опасността прилича на пари,
С които хората купуват слава –
Избратият, за да я покори,
С поемане на риск се съгласява.

Така било е още в древността
През многобройните олимпиади,
Щом по-голяма е опасността
Ще има по-големи и награди.

По този път мнозина са преминали,
Но няма данни колко са загинали.

1148.

*«Всичко от което се нуждаеш в този живот е
невешество и самоувереност, тогава успехът ти
е сигурен.»*

–Марк Твен.

“Идея”, “Идеал” и “Идиот” –
И трите са с един и същи корен,
Използват се от не един народ
В езика писмен или разговорен.

И също като символния знак,
Изобразяващ поетична лира,
Човек – интелгент или глупак,
Ги възприема без да ги разбира.

Идеите му служат за олтар,
Където идеали се продават
От някой обезкоронован цар...
А идиотите се размножават.

Те толкова са многобройни станали,
Че да се забелязват са престанали.

1149.

Как трайна и голяма е лъжата,
Че чрез дуел честта се защитава!
Историята пази имената,
С които този мит опровергава.

Лермонтов, Пушкин – видните поети,
Убити са по този зверски начин,
За да обезсмъртят през вековете
По някой завистливец извънбрачен.

А Галоа, математичен гений,
Едва на деветнадесет години,
С очи към бъдещето устремени,
Загива пак по същите причини.

Но ще се търси правдата къде е
Ако човечеството поумнее.

1150.

Когато Дявола си прибере Тирана,
Около него всичките агенти,
Съветници, отбрана и охрана
Се обявяват в хор за дисиденти.

Отдавна го презирали, но тайно,
Не одобрявали делата неморални
И често се разкайвали безкрайно,
Дори помагали на хора нелегални.

И продължава тази гнусна тиня
Най-безнаказано да си живее
Във злата политическа пустиня,
Където слънцето на ада грее.

Нищожествата нямат свое име
И за това са трудно уловими.

1151.

Във лудниците (важни заведения!),
Постъпват само граждани честити,
А болници за цели учреждения
За съжаление не са открити.

Внушителни по брой са кандидатите –
Отдели, министерства и държави,
За ненормални са общопризнати те,
Но няма кой от тях да ни избави.

Към ООН с такава цел лечебница
Била би и полезна и уместна,
Когато здравни санкции потребни са
За спиране на лудост повсеместна.

Но тя ще среща постоянно “вето”
Докато излекуват ООН-ето.

1152.

Победен гол!.. Не бе ли от засада?
Човечеството цяло е във трепет –
Кой ще спечели Главната награда?
Кого неистовите викове подкрепят?

Министрите са около двайстина
И вят вкупом в общата гълчава,
Едни са местни, други от чужбина,
Дошли за кеф и за държавна слава.

Ори ефирът, вестниците всички,
Не са заети с нищо друго днеска,
А дружно истерици с истерички
Са завладяни от всеобща треска.

Завръщат се към делничната проза
До следващата масова психоза.

1153.

Търкалят се парите по тревата
И топката отчаяно ги гони...
Какво е интересно във играта,
Че в нея се изгарят милиони?

Изкуствени вълнения създава
Препълнената паст на стадиона,
А чрез купуване на чужда слава
Там зрителят се чувства със корона.

И нищо не се крие зад парите –
Тук хляб, продукти, ценни стоки, няма,
А само часове и дни убити
В измислената спортна мелодрама.

Но в тази обстановка без съмнение
Тълпите лесни са за управление.

1154.

Вописе Конституционализма,
Че с него рядко се съобразяват
И го затварят при феодализма,
Докато сговорчив му стане нравът.

Не е ли извънредно интересно
Добри закони и навред признати,
Прилагани от всички повсеместно,
Да водят до различни резултати?

В едни страни на правдата са крепост,
А другаде противници открити
И израз са не само на нелепост,
Но острие в ръцете на бандити.

Законите проличат на тояга,
Зависи кой и как ще ги прилага.

1155.

*Оръжие, принадлежало на прочутия мафиот
Алфонсо Габриел, по-известен като Ал Капоне, е
продадено на търг за 109 хил. долара.*

–Световна новина

В гората брадвите не са на почит,
Витаят сенки на убитите дървета,
А дънери изкоренени сочат
Към Мъдростта от Глупостта превзета.

Не е така обаче в обществото,
Човека слави своите палачи,
Цени с любов оръдия на Злото
И неотклонно към смъртта си крачи.

Ако на Брут камата се намери,
На Борджия отровните кинжали,
Или перото на Алигиери,

За много злато биха се продали
Със вяра, че човешките предмети
С човешките души ще бъдат слети.

1156.

На божествата висшето сдружение
Към Саваот отправи обвинение,

Че чрез преразход на свещена кал
Едно човече малко е създал

И вместо то да си живее солово,
Направил го впоследствие двуполово

Във разрез със Космическия ред
И с помощта на Дявола проклет.

Проекта на присъдата си внесоха
И без забавяне я произнесоха:

Да бъде разпнат в целия си ръст
Върху съзвездие Южен кръст.

Човечето остана с порицание
И с Ева да е в брак за наказание.

1157.

Свидетел, който лъже, се наказва
Освен ако е виден историк,
Обречен неотклонно да доказва
Палачът роден колко е велик.

И колкото и да е той бездарен,
И колкото и да е той жесток,
Е нарисуван като лъчезарен
Безсмъртен полубог и даже бог.

А историкът все така безсрамен
Гордее се, с което е създал,
И е закичен със червенознамен
Медал за правда и за идеал.

Наградата за ролята му кална
На подлостта е пропорционална.

1158.

Наемният убиец е нормален,
Душевното му здраве – безупречно,
Похватът – строго професионален,
А милосърдието – безконечно.

Той люби жертвата си напозната,
Чрез гибелта ѝ той се препитава,
Свободно време дава му съдбата
С творби духовни да се занимава.

Не винаги убива със куршуми,
Понявга с помощта на документи
И чрез пропити със отрова думи,
Подхващани от тайните агенти.

А кризата на съвестта поемат,
Които плащат, за да го наемат.

1159.

*«Управителният съвет на Писателския Съюз
намира, че съгласно чл. 14, ал. 1 от съюзния устав
29 членове следва да бъдат заличени от списъка
на съюзните членове». Протокол номер 4 ма СБП
от 14 ноември 1944*

Поетите членуват във съюзите,
За да си мерят всекидневно музите,

Коя от всички по предназначение
Е с най-добро партийно поръчение.

Тълпите талантливи чакат включване,
А грешните ги готвят за изключване.

Довчерашните правоверни граждани
Минават курса по самоизяждане,

Защото на Политбюро в подмолите
Сменяват често на състава ролите.

Остават най-накрая най-покорните,
Но за беда съвсем неплодотворните.

На входа на Дома им надпис свети:
“Съюз на прогресивните поети”.

1160.

Да, има занимания където
Днес Непочтеността е задължителна –
В съдилища, в бардаци край морето
И в Партията безнадеждно бдителна.

Освен това Тя е и неизбежна,
Не Я ли спазваш – вълн си от системата,
Душата щом е неблагонадеждна,
Съперниците ти във миг превземат я.

По този съдбоносно ясен начин
От лични качества стават групови,
Законът Й от масите е тачен,
Макар и да е ограден от трупове.

В подобни трансформации съдбовни
Отделни личности не са виновни.

1161.

Сънувам, че съм бил какво ли не –
Поп, политик, казашки атаман,
Ловец и собственик на кафене,
Но никога на сън не съм пиан.

На сънищата в чудната страна
Не се употребява алкохол,
Дори в езическите времена
Трезвеността била е монопол.

Пияниците са на сух режим
И бодри трезвеници са на сън,
А алкохолът – блян непостижим,
Е там заместен от камбанен звън.

Морфей, като завършек, за награда
Им праща сън, че се намират в ада.

1162.

«Гладните изяждат боговете си!»

–Ив. Радоев

Във старческия дом на боговете
Е пълно с някогашни божества,
Огрявали със святост вековете,
А днес без пенсия и без права.

Къде са Зевс, Юпитер, Марс, Юнона,
Амон-Ра, Озирис и Ариман? –
Вместо на трона златен пред амвона
Се крият зад музеен параван.

Те всички някога били са вечни
Сред храмове строени с кръв и пот,
Богували чрез сили безчовечни
И властвали над смърт и над живот.

Сега за пример са предназначени
На боговете, още несвалени.

1163.

Нищожества, дарени с много власт,
Са тежко наказание за гения;
Той длъжен е да помни всеки час,
Че трябва да възпява чужди мнения.

Чета за Кант, Волтер, Есенин, Блок,
Да Винчи, Гьоте, Пруст и Микеланджело,
Как кланят се на цар или херцог,
Макар и със помръкнало от свян чело.

Владетелят на звездни висоти
Е длъжен да трепери пред безличия
И с унижения да заплати
Тук-там подхвърляните му отличия.

А бягството от злото на властта
Го води неотклонно към смъртта.

1164.

За гена на Несправедливостта
Отдавна се говори и се пише,
Дали дошъл е с вирус на властта
Или е присаден от Бога свише.

Той може дълго в ДНК да спи,
Но щом от него се усети нужда,
Повежда молекулните тълпи
И към победи славни ги подбужда.

Това, което се постига с труд,
Несправедливостта го получава
Чрез заповед от важен институт,
Призван властта да олицетворява.

Обхванал на страната всички зони е
И се нарича Славно Беззаконие.

1165.

Опитвам се да изнамеря фраза,
Неказана за добродетелта,
С която обществото да предпазя
От пристъпите на престъпността.

Уви! Отдавна всичко е известно,
Разкрито от велики умове –
Че е добре да си живееш честно
И Бог във рая ще те призове.

Това от малки знаят го децата
И го погребват в своите души,
А там, ведно с лика на Свободата,
Наивниците то ще изкуши.

Те никога напълно не измират,
Защото все отнякъде извират.

1166.

*Аз съм щека за ски,
загубена от влюбен скиор.*

–Васил Прасков.

Безмислените текстове не са ли
Богатство на свободното ни слово? –
Прилежни автори са се старали
Да оплодят света със нещо ново.

Нима ще обвиняваме творците,
Че опитът изглежда неуспешен? –
Навярно в текста има тайни скрити,
Неведоми за гражданина днешен.

Те ще зарадват бъдните години
Със непомръкващата си идея,
Но доста време трябва да измине,
Читателят готов да е за нея.

Единствено спечелено отличие
Сега е искреното безразличие.

1167.

Защо във редовете на войската
Човек от единица става нула?
За помощ призовавах аз Съдбата
Лица на тази тайна да разбуля.

Но тя отдавна крие я грижливо
Със цел по-лесно да ни управлява –
На разума великото огниво
Е във войската с незавидна слава.

Войникът мре под строй незабелязан,
Обикновено придружен от други,
Прострелван, смазан, мушкан, сечен,
рязан,
Безимен със безименни заслуги.

Той спи, лишен от име, но велик
Във гроба на Незнайния войник.

1168.

Изгарящо човеколюбие
Се скита бодро по Земята,
Известно то със ласките си груби е
И със греховна страст към Свободата.

Пригръдката всеопрощаваща
Според традицията древна
При диктатурата е задушваща,
При демокрацията – задушевна.

Редуват се последователно,
Старателни и безпощадни,
А гражданин, макар необезателно,
Възможно е и в двете да попадне

И види, че и в двата им отбора
Участват все едни и същи хора.

1169.

*“Scratch a moralist, and you will
find a hypocrite”*

–W. Shakespeare, “Measure for Measure”.

Отдавна най-големите убийци
Се славят с тънък вкус към красотата
И подвизите си на кръвопийци
Прикриват с аромата на цветята.

О, колко страстни колекционери
На диаманти, перли и картини
Сред техните редици ще намери
Свидетелят на мрачните години!

Той там ще се натъкне на особи,
Които разумът да разбере не може:
Подреждат в сбирки, като свое хоби,
Очи човешки и човешки кожи...

Това е мерзко, възмутително, безбожно
И всички мислят, че е невъзможно.

1170.

Износването на слуги-подметки
Е крайно поучителен процес,
Чрез който сталинските петилетки
След всяка грешка чистят своята чест.

Палачът, цял в невинна кръв оплискан,
На смърт осъден е от друг палач,
А той на свой ред е от страх притискан,
Че трябва да създава смърт и плач.

И доминото на смъртта отново
Поема по отъпкния брод,
Където и чрез брадва, и чрез слово,
Палачи хранят гладен ешафод.

Остава безпогрешен на Земята
На цялото човечество Бащата.

1171.

Поета пее, но възпява трудно
Освен ако желае да е шут
Или със съвест, спяща непробудно,
Или ако наистина е луд.

Но Партията многомилионна
Душите вика на банкет с концерт,
Където на Политбюро в салона
Поета е най-вкусният десерт.

Душата му поднася се на блюдо
Пред най-великия партиен мъж
И става като в приказките чудо,
Той я поглъща цяла наведнъж.

Поета вече е с червена слава
И Партията си с любов възпява.

1172.

Какво ли означава за планетата
Появата на белия човек?
Той няма здравината на дърветата,
Нито е издържлив на студ и пек.

Но нейното космично съществуване
Закратко той изкорен промени
Във името на общото добруване
През близки и далечни бъднини.

И всичко е на Разума с участие,
Невиждано в природата преди,
Където неговото пълновластие
Навред оставя паменти следи.

Следите очевидно са безспорни,
Но всичките дали са благотворни?

1173.

Облагат ни със данък безотчетно
За много качества на личността
И ние плащаме ги съответно
С безсрочния си влог на съвестта.

Ненавист, завист, ярост, гняв и злоба
Са всичките на облекчен режим,
Дори се опрощават чак до гроба,
Защото пазят строя ни любим.

Достойнство, гордост, чест, са под
възбрана
Уж временно, но всъщност доживот,
Във личността са като жива рана –
За вражески говорят произход.

Към смелостта законът е най-твърд.
Тук няма вноски. Данъкът е смърт.

1174.

От правдата едни се разболяват
В началото на своя земен път,
Но после болестта преодоляват,
Напред към светли бъднини вървят.

При други правдата не си отива,
Загнездва се в нещастните гърди,
Като каверна в тъкътта се впива
И кървави са нейните следи.

От ЦеКа бе закупена ваксина,
За да предпази простия народ
И тя добре подейства на мнозина,
Спасявайки безценния живот.

Малцина ваксинирани не бяха
И те навреме вечен сън заспаха.

1175.

Най-важното за всеки от тираните
Е трайната му дружба със Смъртта
И жаждата му да е сред призваните
Жреци на всички знания в света.

На ум и разум учи агрономите,
Пчеларите – как да събират мед,
На звездобройство учи астрономите...
Освен това е пръв езиковед.

Сдружение на маркосъбирачите
На неговото име има хор,
Дори успехът на гробокопачите
Е свързан с бащинския му надзор.

Затуй си мисли, че ако умре,
Животът в цялата страна ще спре.

1176.

Каква наслада дивна за душата
Е сгромолясълият се тиран!
Портретът му навсякъде в страната,
Доскоро свят, сега е с кал облян.

Тиранът е обхванат от покруса.
Къде изчезна вечната любов?! –
Зовяха го наместник на Исуса
И просеха от него благослов!..

Сега от всички той е изоставен,
Оприличават го на жалък скот,
Пред съд тълпата иска го изправен
Ведно със многолюдния му род.

Да знаеше латински... В своята горест
Повтарял би “O tempora! O mores!”

1177.

Убийството привлича журналистите
Със някаква неукротима мощ,
Защото носи в себе си най-чистите
Им чувства към ЦеКа, народ и вожд.

Те тайно си представят репортажите
Ако в партиен дом избухне взрив
Как търсят оцелели по етажите,
Но там не е останал никой жив.

А връх на тяхното въображение
Е сцената как вождът е убит
След вражеско успешно покушение
И всички си придават скърбен вид.

Това във паметта им е готово
В очакване да стане живо слово.

1178.

Придворните писачи имат фокус,
Чрез който да приветстват всеки път
На вожда си спокойната жестокост
И с “неизбежност” да я обяснят.

“Уби със санитарна цел хиляда,
за да възпре бунтовния пожар
и за това награда му се пада –
корона на всевластен господар.”

Така се ражда всяка диктатура –
Отровен плод на мамещи мечти,
Разстрелите са тяхна гарнитура
И вождът с всички ще се разплати.

Обаче той, каквото и да прави,
В кръвта на жертвите ще се удави.

1179.

Открих една задруга на писатели,
Съставена от ярки светила,
Те всички са партийци и приятели
С белязани от гения чела.

И всяко тяхно важно съчинение
Се възприема с искрена любов,
Било роман или стихотворение
Със предговор от виден философ.

Един друг се представят за класици те
Във речите при всеки юбилей,
От Вожда проверяват се редиците,
А от Парнас доставя се елей.

Световната общественост е в грях,
Че нищо не е чувала за тях.

1180.

И клетвата за вярност – нещо свято,
Останало от стари времена,
Превърната е във търговско злато
И като злато има си цена.

Купува я диктаторът редовно
На едро и спестява някой грош,
А поданиците му поголовно
Се вричат да обичат своя вожд.

Наивната лъжа неимоверна
Осигурява стопроцентен вот,
Но вместо чиста обич злоба черна
Натрупва се сред гладния народ.

И клетвата от дълг на съвестта
Превръща се във примка на врата.

1181.

...To define America, her athletic Democracy...

–Walt Whitman “To Foreign Lands”

Коя ли от добрите демокрации
Не е отлично атлетична днес?!
Демократичните им декорации
Са плод на атлетичния прогрес.

Изпъкват мускулните убеждения
Над пълните със праведност слова,
За да се стигне до еднакви мнения
Във спора за човешките права.

Обхванати са всички институции
От принципа на атлетичността,
Той побеждава много конституции –
Единствено по-силна е Смъртта.

Така е днес. Така ще бъде утре,
Страната щом е във властта на мутри.

1182.

Без да се хваля трябва да призная,
Че преведен съм и готов за рая,

Но съобразно райските закони
Небето разделено е на зони:

Еврейска зона, после християнска,
А между тях и зона мюсюлманска.

И трите за редовни са признати,
Отворени за всички абонати.

В едната ръководна сила бяха,
Христос които някога разпнаха,

До тях са инквизиторите чисти,
Във третата – ислямски терористи.

А аз останах да се колебая
Най-подходящата за мен коя е.

1183.

Мечтая за световно безразличие
Към сватби на изтъкнати глупци,
Където милионно безпаричие
Утеха търси в чуждите венци.

Как хората намират основание
Да се заплесват дълги часове
По сватбената рокля на създание,
Защото то “принцеса” се зове?!

Уви, мечтата ми ще е несбъдната,
(Така е с повечето ни мечти)
И сянката ѝ може би в отвъдната
Земя един ден с мен ще отлети.

Ще продължават знатните особи
Да радват своите духовни роби.

1184.

Жозеф Фуше (1759-1829) по време на Френската революция е разстрелвал в Лион по стотици наведнъж с картеж. Наречен е Лионския палаз.

Фуше, представител на Сатаната
И пръв пророк на безогледността
Остана ненаказан за вината,
Защото Свободата бе в калта.

Така подготви я за комунизма –
Держински беше негов ученик,
Обменяха си опит със фашизма,
А Правдата побита бе на щик.

Тоталният терор! Велика сила!
Разтърси из основи тя света,
Невинни милиони бе избила,
В смъртта открила висша красота.

Фуше, когато Ада го повика,
Помазан беше даже за владика.

1185.

Напред със строевата демокрация
Към хоризонтите на Вечността
С единството на цялата ни нация
Под сянката на посредствеността!..

На Партията верни сме следовници
Кълнем се в идеала ѝ червен,
А нейни генерали и полковници
Ни сочат път към утрешния ден.

Обичаме в ръката им тоягата
И възпитателния им подход,
Чрез който славно ни изстискват влагата
И ни препращат в по-добър живот.

Според священото парийно слово
Там ще получим всичко наготово.

1186.

Кумирите – не са ли като въдици
За впримчване на вярващи души?
По време на погроми и оскъдици
Кумирът ли народа ще теши?

О, той го върши при добро заплащане,
Омайва с обещания навред,
Човек със свободолюбиво схващане
Навеки и стократно е проклет.

Тълпите влачат се подир кумира си
Със послушанието на овце
Дордето някой нов кумир намира се –
Без милост и със каменно сърце.

И той отново ги опиянява,
Трагедията за да продължава.

1187.

За “сила” има единица мярка,
На за насилието мярка няма.
Несправедливостта е твърде ярка
И е причина за голяма драма.

Насилието лесно се маскира –
Тиранство, подопечност, робство, братство,
А жертвата му се ориентира
По степените на човекоядство.

Но в най-забележителната роля
Вживява се след социална буря,
Когато според болшевишка воля
То става пролетарска диктатура.

Убийствата с червения топор
Са най-хуманна форма на терор.

1188.

Как ловко ползва своето незнание
Съвременният жрец на Ескулап!
Умът му не познава колебание,
Той с нищо не показва, че е слаб.

Неизчерпаеми му са резервите,
Пред пациентите си той е бог,
А към смъртта привикнали са нервите
И той изпълня плана си във срок.

За хората потребно е разреждане
И той им го предлага с лекота –
Дори без предварително нареждане
Прокарва път към райските врата.

А негови естествени другари
Са всичките попове и гробари.

1189.

Покупка и продажба на Човека
Е строго забранена със декрет
И под международната опека
Изглежда, че нещата са наред.

Но сам когато някой се предлага
Срещу заплащане да бъде роб,
Тогава нищо вече не помага,
Макар и жив той влиза в робски гроб.

Подобни хора, като силуети,
Без воля движат се насам-натам,
От себе си навеки са проклети
И нямат сили да изпитат срам.

Самите те са ярко доказателство,
Че жертва са на собствено предателство.

1190.

Не е ли “Опростачване без граници”
Един самоподдържащ се процес,
Подхранван от посочени избраници
Със малко ум, но със партийна чест?

Чрез тази чест те имат преимущество
Без труд да се сдобият със имот
Или с експроприирано имущество,
Събирано от други цял живот.

Могъщество е всяко опростачване,
Всепобеждаващо по точен план,
И свързано е даже със покачване
На Атлантическия океан.

Кой страшен великан ще се намери
Пред него да издигне бариери?

1191.

Наградите по-много от поетите!..
Какъв прекрасен, щедър, хубав свят!..
И невъзможно е да не усетите
Как бързо гениите се плодят.

Това – добре. Но за беда наградите
Надхвърлят и читателския брой –
Поетите излизат на площадите,
Но там да ги посрещне няма кой.

Организируют устремно “десантите”
С партийните поеми по места,
Но там присъстват само арестантите,
Под строй осигурени от властта.

Впоследствие червената ни преса
Ги хвали като факли на прогреса.

1192.

Бе горд с това, че обитава
Държава на сигурността,
Която щедро уверява,
Че на народа е властта.

В Държавна сигурност закле се
Да бъде верен нощ и ден,
Тя силен символ на прогрес е,
В ръката има здрав остен.

Но по-усърдни бяха други,
На верността му дойде край,
За недостатъчни заслуги
Лишен бе от насъщен рай.

Бе здрав партиен елемент.
Сега е ален дисидент.

1193.

Съдбата е безмилостна към смелите
От времето на първия човек,
Забулени със тайни й са целите
И скрити сигурно ще са навек.

Тя щедро покровителства страхливите,
Които вечно много са на брой,
Без подвизи и битки са щастливи те,
Живеят в мир и в примерен покой.

Какво би станало със идеалите
Ако за тях не се пролива кръв?
Ще бъдат ли съгласни генералите
Да заживеят без човешка стръв?

Това са постоянните въпроси,
Които всяко бъдеще ще носи.

1194.

Децата гледат Правдата в очите
И трудно някой ще ги заблуди,
Докато със позор не са покрити...
Позор не може да се наследи.

Те виждат, че баща им е негодник,
Лъжец, клетвопрестъпник и крадец,
Измамник, спекулант и даже сводник,
Но никога, че всъщност е подлец.

Така устроена е всяка вяра,
Лицето пази със невидим щит,
Продажната ѝ стойност на пазара
Със възрастта добива ясен вид.

Вселената си е една и съща,
Но детската невинност не се връща.

1195.

Ограбиха държавата до дъно,
Разбойничестват, грабят и вилнеят,
А философът се прозява сънно:
“Те няма да посмеят!”

Те правдата успяха да затворят
И красотата нейна да осмеят,
Умниците ни родни с тях не спорят:
“Те няма да посмеят!”:

Навлязоха в училищните зали
И там неистини червени сеят
Срещу народните ни идеали...
“Те няма да посмеят!”

Но те посмяха. Бримка подир бримка
Врата ни стегнаха във здрава примка.

1196.

Автомобил с цена на цяло селище!..
Какъв велик обществен феномен!..
Появата му е прекрасно зрелище
И кой не е от него заплепен?!

Съпътства го възторг на младо множество,
А собственикът е щастлив и горд,
Макар като човек да е нищожество
От най-негодния възможен сорт.

Парите му? Дали са те спечелени
Със прилежание и честен труд? –
Днес властите преследват бедни селяни,
Докато той е с подкупи прочут.

Успехите му до един са скрити
В хилядолетието на крадците.

1197.

Войник със ампутирани ръце
На тържество със млади мажоретки...
Кое превъзходителско лице
Би издържало на подобни гледки?!

Войници с този неопрятен вид
Се транспортират в тъмни камиони
В среднощна доба, в град със мрак покрит,
Без ТВ-камери и микрофони.

Прикачва им се орден и медал,
Но скришом, никой външен да не гледа
Навек неизличимата печал
След тяхната изстрадана победа.

Но ако все пак трябва да ги видите,
Идете във Дома на инвалидите.

1198.

Снегът несетно става на лавина,
А многото човеци на тълпа,
В която по неведома причина
Душа да вдъхне Господ не успя.

Очите на тълпата са безбройни
За сметка на размътения ум,
Чиито мисли, вечно неспокойни,
Се управляват главно чрез куршум.

“Човек-тълпа” – безименна частица,
Подкрепя упорито вожд след вожд...
На бунтовете мрачната редица
От нея черпи страшната си мощ.

Най-странното във нейния живот
Е човекоподобният ѝ род.

1199.

Безмилостната глупост на тълпата
Нараства с нейната големина
И все по-лесно вярва на Лъжата
През всичките размирни времена.

Тя винаги оставя да се води
От призив на съмнителен девиз,
А участва на бедните народи
Е свързана със нейния каприз.

Напира безпросветната ѝ сила,
Сплотила разноликия състав
Във трудно пробиваема закрила
По-здрава от стоманената сплав.

Тя се въззема без предупреждение
И удря в миг като земетресение.

1200.

Когато хлевоусти вестникари
Измислят прогресивни новини
За подвизи на властващи другари,
Тях никой никога не ги вини.

Недостигът на умственост ги кара
Най-често да прибягват до лъжи,
Читателите не им хващат вяра,
Но за лъжи в затвор не се лежи.

Оформената пишеца прослойка
От хигиенно-социален вид
Залъгва обществото чрез упойка
За ужаса в съвремието скрит.

И вместо за лъжливото овчарче
Ще пеем за лъжливо вестникарче.

1201.

Небесните звезди са за подарък
На хора в царството на любовта,
Защото е безплатен, хубав, ярък,
И се поднася в мрака на нощта.

Но влюбените имат ли представа
Какво усещаш, пипайки звезда? –
Температурата ѝ разтопява
И изпарява всичко без следа.

Дори най-малките са по-големи
От самохвалния ни земен свят
И всяка малка може да поеме
Човечества във своя врящ палат.

Но нищо страшно засега не пречи
Звездите да ни радват отдалече.

1202.

Законността – робиня на победата,
Напразно си придава вид суров,
Тя тръгнала би даже след говедата
Ако да плаща някой е готов.

Безбройни алинеи с параграфи
Затрупват нации и общества,
Но всички те зависят от парафа
Със подпис на държавния глава.

Той се кълне, че уж е под законите,
Но вечно разпорежда се над тях
И само ако нявга го прогоните
От тях той може да изпита страх.

На тази противоречива почва
Днес всяка революция започва.

1203.

Да ремонтирам родната планета
Ми трябват само десетина дни –
Бих махнал всяка граница проклета,
Причината за хиляди злини.

Бих забранил и средствата модерни
За масови убийства отведнъж
И бомбата, способна да зачерни,
Цял град по волята на смахнат мъж.

Премахнал бих военните бюджети,
С парите им закупил бих храна,
Разжалвал бих мъжете с еполети
И забранил бих думата “война”.

Сега очаквам чрез вълшебна пръчка
Да ми възложат нужната поръчка.

1204.

Горчива е понякога насладата,
Изпитвана от всеки зрял човек,
На филмовите ленти пред грамадата
От славния тоталитарен век.

Нормалността от гледище на днешните
Представи? – Няма я във тях, уви!
Дори в трагичното изглеждат смешни те –
Герои във “машини боеви”.

Разхождат се в гората двама влюбени
И момъкът с партийната си чест
Слова реди, от устава изскубани:
“За всички нас се грижи Сталин днес.”

А зрителят повдига рамене:
“Да бяха се целунали поне!”

1205.

*През 1960 черно-белите бракове в САЩ са били
1:1000, а през 2010 – 1:60.*

Присъстваме на самопогребение,
Извършвано от расата ни бяла
И всяко нейно ново поколение
Проправя път към вечната раздяла.

Възникнала от някаква мутация
Случайно преди хиляди години,
Тя даде на света цивилизация,
Невиждана под небесата сини.

Напразно се опитват ку-клукс-кланите
От идващата смърт да я спасяват,
Прииждат черно-жълти океаните
И сред вълните си я потопяват.

Там тя ще проектира златен трон
На някой абисински Посейдон.

1206.

Въздействието на добрата книга
Не се ли често преувеличава?
Тя злото обуздава със верига,
Но книжната верига е ли здрава?

Не, тя не е. И няма как да бъде!
В потайните подмоли на живота
Не влизат в сила нейните присъди
И робът си остава във хомота.

Моралът е препълнен с безтегловност
От най-добронамерена словесност,
Но всичко се превръща във условност
Щом без дела е примерната честност.

А засега според закон незнаен
Делата главно са във власт на Каин.

1207.

Изкуството с мъчения телесни
Превърнато е във наука днес:
Правителствата – леви или десни,
Към него имат траен интерес.

Законно – рядко, незаконно – често,
То винаги е на служебен пост
И на властта помага неотклонно
Да разрешава всеки свой въпрос.

Съвременната скъпа медицина
Намира приложение и тук,
Но тя не смазва ничия гърбина,
А действа със спринцовка вместо с чук.

И въпреки че е от всички знайно,
Мъчението се нарича “тайно”.

1208.

Според направената справка Бог
Е всъщност първият културолог –

Занятие удобно и прекрасно,
Защото е за всекиго неясно.

По времето на Гьоте и Толстой
Културологията е в застои,

Но имало отлична конюнктура
За производство на добра култура.

Културолозите са днес безчет,
Професори наричат се навред

И от Асеновградско до Калкута
Раздават във ефира интервюта...

А правиписа пазят със любов –
Едни със “Збогом”, други с “философ”

1209.

“Към гроба на незнайния чиновник”,
Ще име ли такъв музеен кът?
Ще може ли да спре властта-спестовник
Чиновниците да не се множат?

Възможно е, но малко вероятно,
Чиновникът е неизкореним,
Дори от студ да мръзнем многократно
Заплатата му трябва да платим.

Защото, всъщност, нито президента
Е символ на държавата-герой,
Нито лица от филмовата лента...
Сега държавата, това е той!

Безимен, неунищожим и вечен,
Той на Безсмъртието е обречен.

1210.

Кое накара много комунисти
Да изоставят своята идея,
Превръщайки се във капиталисти,
А даже и да плюят върху нея?

След тях остава кървавата диря
На ужаси и на престъпна слава
Отгдето дълго злоба ще извира
И по света жестокост ще раздава.

Но главната им съдбоносна грешка
Бе, че семейството не разрушиха
И бяха победени в битка тежка,
Макар и външно тя да беше тиха.

Там комунизмите не бяха същи –
Един – навън, а другият – за вкъщи.

1211.

Досеща ли се някой във реда
На “братство, равенство и свобода”
За сестринството място да направи? –
И да се сети, бързо ще забрави.

За милиарди хора по света
Жената – изворът на красота,
Е само нужна вещ, одушевена,
За срам на целокупната Вселена.

Да, Жана д’Арк повежда цял народ,
Но по закон – без правото на вот,
Макар че за невинната си вяра
Заема важно място в календара.

Аз вярвам, че яремът щом е се счупи,
Адам грехът пред Ева ще изкупи.

1212.

Борбите в политиката са тежки,
Подобно на въздушни произшествия,
А жертвите от грешките човешки
Ще се броят при Второто пришествие.

Прието е да няма победени
И всички казват, че са победители
При сърцераздирателните сцени
Пред смаяните и наивни зрители.

Парите ли с миражите си сладки
Привличат неуморните участници?
Или, че няма забранени хватки
Особено за хранените властници?

За съжаление това са теми,
Поставени под ключ от доста време.

1213.

Измъчва ме натрапчивата мисъл
За щастието в нашата Земя,
За него кой ли още не е писал,
А то над всички хора се надсмя.

Количеството му е постоянно,
Поне така изглежда според мен,
Нараства търсенето непрестанно
От всеки индивид озлочестен.

Човек без него трудно ще живее
И той, за да избегне своя ад,
Опитва се да го преодолее
С партийно заверен фалшификат.

Така измамно щастие създава
За кратко политическата слава.

1214.

Един добър и праведен мъдрец,
(А той след време стана и светец),

С прочут крадец се срещна и му рече:
“Вървиш по много грешен път, човече!”

Престъпникът почервения от срам
И се отправи към светия храм,

Душата си виновна изповяда
И благослов получи за награда.

Не искаше той вече да краде,
Но все пак трябваше да се яде

И в чест на своя благ небесен цар
Днес вади хляба си като гробар.

Историйката е препоръчителна –
Невярна е, но много поучителна.

1215.

Бездействието ли ни изтощава,
Че нямаме за нищо вече сили?
Изсмуква ни партийната държава,
Макар че много сме ѝ заплатили.

Партийният търбух е ненаситен,
Невинността го винаги привлича,
А също и беднякът беззащитен,
Когато той се хвали, че обича.

Човекоядството е непрестанно
Сред днешните ни вождове безлики,
На някого това се вижда странно,
Но те чрез него станаха велики.

Величието се обезценява,
Човекоядството щом защитава.

1216.

Открих и то не само в моя град,
Че глупостта – вековна, изначална,
Надхвърли вече местния обхват
И бързо се превърна във глобална.

Глупаците от всеки континент
По братски си подадоха ръчички –
Министър, канцлер или президент,
Щом е глупак, един е той за всички.

Те разполагат с моментален ляк
За всякакво злощастие и криза
И на спасителния райски бряг
От нов ковчег на Ной човек ще слиза.

Глупаци лудницата не приема;
Отпраща ги в партийната система.

1217.

Строим за богове от памти века,
Строим за тях и в атомния век,
Чак след това ред идва на човека
Обаче не на кой да е човек.

По неизвестен път ни е внушено,
Че колкото е храмът по-висок
И колкото по-скъпо е платено,
По-сигурно е да ни чуе бог.

Привлича ни като магнит лъжата
За бог със слуховия апарат
Как с всичките молитви по Земят
Той лично е напълно запознат.

Като въпрос остава: “Кой на-сетне
За бога разходите ще пресметне?”

1218.

Етажите в човешкото съзнание
Остават без промяна всеки път,
Когато се твърди: “Чрез възпитание
Те непременно ще се променят.”

На сталинизма вкупом идеалите
Се защитават твърде често с кръв,
Тъй както също правят канибалите
В борбата кой да се нахрани пръв.

Най-странното в партийното приятелство
Е общовъзприетият морал,
Оневиняващ всякакво предателство,
Дори баща си ако си предал.

Подобна вътрешнопартийна драма
При канибалите обаче няма.

1219.

Познавам събеседници немалко,
С които самотата ми расте,
Признавам, че се чувствам твърде жалко,
Но за това не са виновни те.

Едно със друго срещат се словата
И без да се познаят бързо мрат,
Това, което промълви устата,
Не иска да го одобри умът.

А разговорът кротко продължава,
Като каруца по отъпкан друм,
И самотата се увеличава,
И безучастен дреме моят ум.

Съмнявам се след нежната раздяла,
Че срещата ни се е състояла.

1220.

Не съществува друг подобен род,
Във който заедно да съществуват
Убийци с жертвите във общ живот
И на човечество да се преструват.

Взаимната война е ритуал
С традиции и дълга бойна слава,
Тя част е от народен идеал
И в академии се изучава.

А благородните борци за мир
Са вечни рицари на неуспеха,
Посрещат поражения безспир,
Но Правдата е тяхната утеха.

Не я приемат днес във никой град,
Но е добре дошла на Оня свят.

1221.

Лъжите надминават ловко дните
И изпреварват нашия живот;
Заварваме ги в бъдещето скрити
Като огромен, но отровен плод.

Приветстват ни с измислени светини,
Молитвено ни карат да мълчим
Или да просим: “Господи, прости ни!”
И от невидим бог да се боим.

Или да станем дръзки атеисти
С партийната си книжка във ръце
И да твърдим, че да сме комунисти
Желаем от душа и от сърце.

Партийната лъжа не е ли пак
Религия, но със обратен знак?

1222.

Организирана престъпност има
И в най-отдалеченото селце –
Организацията е незрима,
Но резултатите са налице.

Престъпниците имат предводител,
Ковчезник и сътрудници безкрай,
Издания, експерт-счетоводител
И даже връзки с виден полицай.

Те са нахални, дръзновени, смели,
Затворят ли ги, пускат ги завчас,
Защото избори не ще спечели
Без тяхна помощ кандидат за власт.

Държавата със тях се кротко слива
И към щастливи бъднини отива.

1223.

Природата е пълна със страдания
От всякакъв асортимент и вид,
Но според твърде скромните ми знания
Съчувствието е във дефицит.

Това добро човешко проявление,
Макар и рядко срещащо се днес
При други същества е без значение
На джунглата в безмилостния лес.

Щом състрадаваш, пречиш на природата
И на неумолимия подбор,
Когато се живее за изгодата
И е без смисъл думата “позор”.

На джунглата изпитаната тактика
Се среща в политическата практика.

1224.

От бавната отрова на властта
Загиват много ценни добродетели,
Пожертвани за сметка на страстта
Да бъдеш пръв сред другите владетели.

Налага се да бъдеш строг и твърд
Пред горестната скръб на победените,
Да оправдаваш масовата смърт
И злъч да имаш вместо кръв във вените.

Ти плащаш най-високата цена
На масите за любовта разискрена,
Твърдиш, че е за вечни времена,
Но без да разбереш, че е неискрена.

Сега обсебваш в родната История
Поредната нечиста територия.

1225.

В душата на наемния войник
Основен елемент е тъмнината,
А при борбата със врага безлик
Смъртта е същността на занаята.

За него всеки може да е враг,
Съюзникът е всеки, който плаща,
И той ще защитава всеки флаг
И всеки враг на Оня свят ще праща.

Той е щастлив, и щом остане жив,
Безгрижно у дома си се завръща,
А ако се окаже пестелив
Могъл би да издигне нова къща.

Навсякъде приет е като свой,
А някои го имат за герой.

1226.

Мълчанието – разговор с Всевишния –
Най-лесно усвоимият език;
И всеки друг език би бил излишния
За връзка със всевечния старик.

Представят го със строго изражение
И дълга неподстригана брада
Как бащински при непрестанно бдение
Следи света на своите чеда.

Защо, когато властва над годините,
Си е избрал да бъде вечно стар?
Неясно е кои му са роднините,
Кой ходи вместо него на пазар?

Това са първостепенни въпроси...
Мълчанието отговор не носи.

1227.

Най-лесно е да не твориш оръжия.
Абсурдно е, че те се произвеждат,
Но нацията вождът мъдър лъже я,
Че те към щастието я извеждат.

Противникът споделя това мнение
И също бързо се въоръжава
За крайното решително сражение,
Кое то безконечно продължава.

Безумието ражда надпреварата
Със бомби и със бомбардировачи,
За да е будна непрестанно вярата
Как смахнатият към победа крачи.

А украшение на Атомния век
Е мигът за разумния човек.

1228.

Човечества духовно изолирани,
Едни с Христос, а другите с Аллах,
Лишени от взаимност и разбиране,
Се обвиняват днес във смъртен грях.

Не могат да си поделят планетата
Сред океаните пролята кръв,
Очите си затварят пред просветата,
Обвзети от средновековна стръв.

В Небето пътят им послан със рози е,
Там чакат ги девици и пилаф,
Но на Земята бедствени експлозии
Посочват кой е крив и кой е прав.

Идеите за Бога са незрими,
Но вярващите са унищожими.

1229.

Могъществото на дребнавостта
Отдавна станало е всеобхватно...
Дребнавостта – навсякъде е тя,
Залива ни без милост многократно.

А бюрократът с кръглия печат
Е като гръмотевичната буря –
Погребва лесно село или град
Дори без нужда от прокуратура.

Зависим си от глупостта навред...
Глупакът тук от нея не зависи,
Теб той те призовава на отчет,
Служебно негов подведомствен ти си.

Със многото дребнавиности начело
Над съвременността той властва смело.

1230.

Кръщаваше с вода Свети Йоан
Богу-угодните в река Йордан,

Но Дявола на адската поляна
Кръщава във казана със катрана.

Бандити, папи и архимандрити
Почернени се чувстват най-честити,

А млад човек със поглед чист, лъчист,
Се черни, за да стане журналист.

Привлечени от тази адска мода
Са и избраниците на народа...

“Аз искам да съм като теб велик”
Възкликва неизвестен политик.

“Кръщението ти ще е безплатно,
Но политиките топя двукратно.”

1231.

Горещата любов на хитлеристите
Превърна книгите във буйни клади...
За разлика от тях при комунистите
Пред книгите издигаха прегради.

Там биваха на живо те погребани
Ведно на авторите с имената
И във библиотеките разтребени
Остана “Разорана целината”.

А сред грамадата на забранените
Стояха тъжни мъртвите класици –
Били са недосатъчно червени те
Според взискателните кадровици.

И Достоевски, обвинен в упадък,
Посмъртно стана жертва на припадък.

1232.

Убитите в сегашните войни,
Особено ако са още пресни,
Ще могат във развитите страни
Да служат за присадки повсеместни.

Войникът със замрялото сърце
Ще влее нов живот на генерала
(С няколко инфаркта на лице)
и той ще служи пак на Идеала.

Специалисти ще изобретят
Метод как да се съхраняват в банки
За живите във този грешен свят
На падналите живите останки.

И цялото военно ръководство
Ще бъде с безотпадно производство.

1233.

Ако благотворителен микроб
Успее да изпрати изборително
Военнолюбците в удобен гроб
Дали мирът ще дойде окончателно?

Разбира се, това е само блян
Далеч от своето осъществяване,
Но то е зов един престъпен клан
Да бъде ликвидиран без забавяне.

В противен случай този геонд
(Това е ученото име на планетата)
Ще се превърне във космичен мит
Без континентите и без моретата.

Така ще стане заради позора
На неколцина полудели хора.

1234.

Да надживееш своята полезност –
От Партията е като присъда
И признак на червената любезност
Е ако аз унищожен не бъда.

Изпращат ме, за да доизживея
Остатъка на дните си горчиви
В колхоза – да копя и да сея
И чакам милост от немилостиви.

Науката ми е далечен спомен
И нея аз напълно ще забравя –
Самият аз забравен и бездомен
Във най-демократричната държава.

Сред кравите, като другар безценен,
Ще ме напътства от портрета Ленин.

1235.

Властта не е ли най-добрият грим?
Тя разкрасява до неимоверност!
Ти ставаш мъдър и неустоим,
Със чар надхвърлящ всякаква размерност.

Законът ти е най-послушно псе,
За да те пази щом хазната пръскаш,
А който жалба против теб внесе
Ти псето си към него ще насъскаш.

Тълпите честват твоя Ден Рожден
И оди пишат щатните поети,
Че ти от Бога си определен
Да претвориш вековните завети.

А тайно всички се ловят на бас,
Че скоро няма да си ти на власт.

1236.

Светът умее бързо да забравя
Събития, каквито и да са,
Подсвирква си и пет пари не дава
На Истината гладна за гласа.

За лагерите на смъртта се пише,
Но колко хора за това четат?!
А жертвите ни наблюдават свише
От рая и са длъжни да мълчат.

Забравата добре ни разтоварва
От тежестта на страшната тъга
И е полезно никой да не вярва,
Жесткости че има и сега.

Забравата от нас не ще помръдне,
Докато миналото не се сбъдне.

1237.

Измежду чудесата на природата,
С които пълен е животът наш,
Най-важна в обществото е породата
Безспорно на простака-богаташ.

Бог кротко спал, но буден бил е Дявола,
Когато на света се раждал той
И майка му живот му е дарявала
Със Правдата да влиза в близък бой.

Без съвест е останал още в детството,
Но с ненаситно зинала уста,
А безогледни кражби му са средството
За постепенно сливане с властта.

Сега не му е нужно да се учи.
Бетховен? – Име на съседско куче.

1238.

Обичам трескавото оживление,
Съпътстващо предизборните дни
С кипежа на общественото мнение,
Което всекичасно се мени.

Незбравимо ярко преживяване
Създава всеки честен вестникар,
Зает в поредното омаскаряване
С поръчка от свободния пазар.

Не притежава свое лично схващане –
Това не е по неговия вкус,
Работи само при добро заплащане
От някой кандидат или съюз.

Без хляб той нивга няма да остане,
Щом има принцип: “Ден година храни!”

1239.

Измислен бе от някакъв глупак
Работнически факултет – Рабфак.

Там обучаваха се за вишисти
Необразованите комунисти.

Не знае две по две да умножи,
Но изпити по химия държи,

За да докаже, че от тъпотия
Се произвежда само простотия.

Със дипломи дарени, до един
Получиха началнически чин

И управляваха със бяс страната
В съюз със зLOBата и Сатаната.

Зажеглиха в червения хомот
Задълго целокупния народ.

1240.

Защо за президенти и палачи
Не липсват кандидати по света?
Съвместно те са и гробокопачи
Ако е нужно да спасят властта.

Един със друг те рядко си говорят,
Защото се разбират без слова.
Допълват се. И е излишен спорът
Кой всъщност е държавният глава.

Не е потребна никаква формалност
За поста на палач и президент,
А доказателствата за нормалност
Са по делата, не по документ.

В това е отговорът на въпроса,
Тъй много кандидатите защо са.

1241.

Обхванати от прогресивен трепет
Мислители от всякакъв размер
С усърдие и преданост подкрепят
Поредния невежа-премиер.

Защо обидно ниска е цената
На интелектуалната им плът?
Дори на проститутките телата
Къде-къде по-скъпо се ценят!

Въпросът е невероятно сложен,
А може би и противоречив,
Но отговорът не е невъзможен
Макар със сигурност ще е бодлив.

Обаче мъдреците предпочитат
За себестойността им да не питат.

1242.

Идеалистът е призван да губи!
Това е правило без изключение!
Не може той да мрази и да люби
Без някакво върховно поръчение!

Не се ли кротко подчини – умира,
В противен случай – губи съвестта
И във послушен роб се трансформира –
Обезличена плячка на властта.

Да избереш смъртта вместо живота
Е лесно, но на синия екран,
А мнозинството мисли, че хомота
Понякога е избор оправдан.

Така властта обича да се чисти
От неудобните идеалисти.

1243.

На времето по стръмната пътека
Се наблюдава като в странен фокус
Как милосърдието на човека
В тълпата се превръща във жестокост.

Кои са съкровените причини
За тази удивителна промяна? –
Щом правдата ще трябва да загине,
Нанася ѝ се колективна рана.

Вината се разтваря във тълпите
И лично никой не е отговорен,
И зверските наклонности са сити,
И никой за това не е затворен.

Дали на масите жестокостта
Е форма на взаимопомощта?

1244.

Ще съобщят ли нещичко поне
За всичките убити през войните
Безропотни и преданни коне,
Оставени да гният незарити?

Откакто конят е опитомен
С човека свързан е във бойна дружба
И винаги е бил определен
Да бъде викан за военна служба.

При всеки страшен и ненужен бой
Човешката и конска кръв се сливат...
Човека обявяват за герой,
А името на коня го изтриват.

От него да са по-онеправдани
Единствено са робите призвани.

1245.

На мислещите хора по света
Бог капнал е по малко и безумие,
За да се пази тлееща страстта
Със малко ум, но с много сладкодумие.

Към него проявяват интерес
Поети, режисиори и писатели,
То част е от културния прогрес,
Държавници са му последователи.

За неговите подвизи безброй
Дори му е присъдена наградата
На пръв правозащитник и герой
В борбата със застоя и досадата.

За обществото важна е угрозата
От преувеличаване на дозата.

1246.

Между най-лошите и най-добрите
Там нейде във обширната среда

Живеят във човечеството скрити
Родените за хляб и свобода.

И всеки носи Дявола и Бога
Във някаква определена част,

Но границата никак не е строга,
Тя става строга в смъртния им час.

Върху задгробните везни тогава
Се тегли всеки минус, всеки плюс,

Но крайната преценка се поставя
Не по небесен, а по земен вкус.

И затова ще кажа поверително,
Че всичко се оказва относително.

1247.

Откриват се тук-там в света количества
От бляскав царедворски инвентар,
Със който самозваните величества
Излизат на музейния пазар.

Един краде на дядо си медалите,
За да ги проиграе в кабаре,
А друг се пъчи като пуяк в залите
Със дрехите на нявгашни царе.

Забележително е, че глупаците
Все още лудо влюбени са в тях
И страстно колекционират знаците,
Които предизвиквали са страх.

Но общо взето обществото цялото
Се готви на царизма за опялото.

1248.

На демокрацията красотата
Навред се размножава по Земата.
Твърди се, че многопартийността
Е най-съществената ѝ черта.

Над триста партии са кандидати
Да са на Свободата адвокати,
Но дойдат ли на власт те всеки път
Веднага бързат да я продадат.

Народа всяка партия го граби
В растящи непрекъснато мащаби
И може би единствен знае Бог
Дали грабежът има краен срок.

Утеха ли е фактът очебиен,
Че той жесток е, но многопартиен?

1249.

Когато кралска проститутка слиза
След катастрофа в мамещата пръст,
Събитието предизвиква криза
По цялата Земя околоръст.

Каква беда! Принцесата умряла,
Убита в лъскавия мерцедес!
Душата ѝ като кокиче бяла
Пред райските врати е вече днес.

За силата на кралската и похот
Се хвали нейният приятел стар,
А за многогодишния ѝ доход
Подробно пише виден вестникар.

Колежките ѝ със по-прост статут
Завиждат за експертния ѝ труд.

1250.

Парите във борба против Закона
Победоносно носят се напред,
Съборили са не една корона,
Съдии са подкупили безчет.

Мощта им кой посмял би да оспори?
Писателчето от посредствен вид?
Една банкнота може да затвори
Устата на героя упорит.

Купуват и продават Красотата,
Наказват безпощадно Мъдростта,
Дори Министъра и Депутата
Висят с молби пред тяхната врата.

Те покориха цялата планета
И Истината е от тях превзета.

1251.

Говорят, въпреки че са безгласни,
Подухвани отвред като перца,
Лекотелесни са, но са опасни
Безцветните подставени лица.

Съвсем прозрачна е вътрешността им,
Заета от невидим господар,
И ние можем само да гадаем
Дали е някакъв познайник стар.

Но той отказва да ни се покаже,
Не дава изявления – мълчи
И на покойник се преструва даже...
Навярно заповядва със очи.

Многопартиен е, но с ум – без страст,
И затова е винаги на власт.

1252.

“Към Мистер Господ се обръщам аз
С молба да чуе моята молба...”
На беден негър беше този глас,
Онеправдан от черната съдба.

Молитвата му по безжичен път
Бе пратена в предвидения срок
Там гдето справедливостите спят
Далеч от неуморния порок.

Решиха помощ да му се даде
С участие на райски прокурор
И преписката да се заведе
По пътя на съдебния надзор.

А негърът приет бе на учет
И вече цял век чака своя ред.

1253.

Дванайсет хиляди са преброените
Човешки болести на този свят
И заедно с тираните на смени те
Към гибел на Човека се стремят.

Не се намира лесно обяснение
Защо той продължава да е жив –
От поколение на поколение
На мъки става все по-издържлив.

Настъпва някакво приспособяване
Към болести и тираничен гнет
Във резултат от трайно закаляване
Щом робствата са няколко подред.

Дори за всяка прогресивна нация
То често е като имунизация.

1254.

Защо се умножават психопатите
В съвременните умни общества?
На психиатрията с кандидатите
Не се излиза вече на глава.

Меридианите и паралелите
Не могат да им противостоят,
По всички континенти са успели те
Да сложат своя паметен печат.

Едни към тях прибавят комунистите,
Това обаче е предмет на спор,
Безспорни са хомосексуалистите
Със самохвалния си свой позор.

Очаква се съвременният век
Да защити нормалния човек.

1255.

На Истината стряскащия глас
Е плашил не един голям писател,
А ако бил е в неговата власт
Той много след това си е изпатил.

Но щом е трябвало да бъде чут,
Измисляли са средство безопасно,
Извиквайки на помощ някой шут
И той се справял със това прекрасно.

При комунизма шутът занемя
Защото във затвора бе изпратен,
Където многоглавата ламя
Не разрешава нивга път обратен.

Така във целокупната страна
Се въдвори гробовна тишина.

1256.

От мъката да прави красота
Е на твореца тайната велика,
Затворена в душата му е тя
Далеч от партии и политика.

На сцената бушува черна смърт,
Но зрителят я гледа със възхита
И колкото и да е милосърд
Да се отвърне няма да опита.

Това е някакъв вълшебен трик,
Осъществяван във вълшебно време,
Небето слиза сякаш тук за миг,
На сцената когато е “Бохеми”.

Но със терор, измама и заплаха
Тираните и него завладяха.

1257.

Отменят като твърде остарели
Секира, сабя, меч, стрела и чук,
Понесени от войни заездочели...
Но не отменят якия юмрук.

От Праисторията той извира
И е надежден както никой друг,
Защото на врага не дава мира
Великият и здрав, корав юмрук.

Той е оръжието денонощно,
От него тръпнат всеки крал и дук,
Когато удря безпощадно, мощно,
В бой революционният юмрук.

Дори в далечните космични сфери
За него работа ще се намери.

1258.

Когато многолюдната държава
Се замърсява с вестникарска смет,
Тогава Правдата се задушава
Сред добродетелите най-напред.

Премахването ѝ се съпровожда
Със обяснение, че е агент,
Подготвял атентати срещу вожда
И неговия собствен парламент.

Най-интересно е, че тя приема
Охотно всяка мерзост пред съда
И става бързо водещата тема
За много вестникари във града.

Те всичко зло и противозаконно
Превръщат във законно... Неотклонно!

1259.

*При комунистическата власт
червената номенклатура ползваше големи
привилегии.*

–Всеизвестен факт

Опитомяването на идеите
За собствените нужди на човека
Не се извършва в царството на феите,
А чрез номенклатурна картотека.

Там точно имената са записани
Кои от равноправните другари
От Партията-майка са орисани
В ЦеКа да получават авоари.

И всеки според своите желания
С каквото иска даром се сдобива
Чрез най-добри партийни основания
И със съгласие на колектива.

Това създава светъл оптимизъм,
За хранещия се от комунизъм.

1260.

...вековната злоба на роба...

–Гео Милев, “Септември”.

На роба злобата е без посока,
Отправя се към всяка жива твар,
Дребнава е, а често и безока,
Но предана на своя господар.

Сънува свобода, но не я ражда,
Очаква чудото... И пак... И пак...
Съдбата в нейните недра посажда
На два̀йсет века по един Спартак.

Най-често тя избива в тъжни песни
И те се трупат дълго том след том,
А учените стават с тях известни
И си купуват стоки в “Кореком”.

Добрият роб на яве и на сън
Очаква честна помощ... Но отвън.

1261.

I am still the Hitler of the time.

–Robert Mugabe of Zimbabwe, March, 2003.

Най-близката другарка на Тирана,
Която му е вярна доживот,
Е Лудостта, защото е призвана
Да направлява всеки негов ход.

Кога душата му е обладала,
Къде го е открила най-напред
Е тайна, но безспорно е успяла
От него да направи Пиночет.

Убийствата са неговото хоби
Във името на личната му власт,
В месомелачка вкарва всички роби,
Невслушващи се в мощния му глас.

А който жив желае да остава,
Се задължително обезличава.

1262.

На вождовете милите дечица...
За тях досеща ли се някой днес?
Живяха те живот на златна птица,
Но птицата живееше в кафез.

Със много грижи бяха обградени
В най-скъпите колежи на света
И социално предопределени
Да наследят на таткото властта.

Но таткото очаквано се гътна
И се занизаха тревожни дни,
Съдбата им оказа се безпътна,
От тях започна всеки да страни.

Над едного животът се смили –
Прочу се в бранша с крадени коли.

1263.

*Сострадание в наше време даже наукой
воспрещено и так уже делается в Англии, где
политическая зкономия.*

*–Ф.М. Достоевский, “Преступление и
Наказание” стр.84.*

В науките ни липсва състрадание
И скоро няма да се появи
Според неоспоримите признания
На всички многоучени глави.

То може най-тържествено да шества
Из филми и предизборни игри,
Но в формули научни не се вмести
И на Спиноза с опита дори.

В мъгливите полета на морала
За него заделен е тъмен кът,
Където то очаква вечност цяла
Дано научно да го осветлят.

А засега тук-там се практикува
И грехове на едро изкупува.

1264.

Поетите общуват със смъртта
По-често нявга даже от сапъорите,
В творбите им заема място тя,
Но не на болниците в коридорите.

Поетът там е просто пациент,
Смирено чакащ лекарско внимание
И треперящ пред страшния момент –
Присъдата за тежкото страдание.

Реалният и поетичен гроб
Са разделени с толкова различия!
Единият възпяват го нон-стоп,
При другия поемата е ничия.

Тя е платена или е безплатна,
Непродължителна и еднократна.

1265.

Прастарите ни земни материци
Са гробища на мъртвите народи
И с тях се занимават историци
От всички раси, класи и породи.

Народите измират постепенно
Със помощта на мъдри премиери –
Това изглежда най-обикновено,
Но без поука някой да намери.

Къде са траки, мизи и авари?
Обекти са на паметни доклади
За битки и за подвизи прастари,
Застинали в хартиени грамади.

На Бога всемогъщ в библиотеката
Се вижда кой е следващ на пътеката.

1266.

“Where Marxism thrives the Freedom dies”.

–Tombstone in Charlottesville, VA, USA.

Марксист ли беше Маркс? Навярно не.
Марксистите не са го нивга чели,
Използват името му за гърне,
В което доста призраци са сврели.

Извира от гърнето много кръв,
Заляла не една и две държави
И настървила за човешка стръв
Тълпите със човекоядски нрави.

Човекът със голямата брада
Несетно се превърна във реликва,
Обсебил е селото и града
И хората към бунтове подтиква.

Това е в сила докато народа
Се увлече по друга чужда мода.

1267.

Щом комунисти дойдоха на власт
Народът стана собственик в страната
И едновременно загуби глас
Да търси правдата и свободата.

“Кому се сърдиш? Твой е този свят!
За своя дом си длъжен да се трудиш!
Записан си на постоянен щат.
Марш! И за нищо няма да се чудиш!”

Хомотът черен вмиг почервения.
“Това”, казаха му “е твоята победа.
Ти господар си в своята страна.
Със завист цялата Земя те гледа.”

Хомотът пазен бе от профсъюзи
И затова той сам си го нахлузи.

1268.

Отдавна средствата за умъртвяване
Са свързани с научния прогрес,
А непрестанното им подобряване –
Въпрос на войнски дълг и войнска чест.

След аления ад на комунистите
С успехите им в масовия мор
Настана ерата на терористите
С технически обезпечен терор.

Навреме в него включва се държавата
Със най-модерния си арсенал
С надежда, че ще си възвърне славата
И стария народен идеал.

Парите се заплащат от властта.
Валутата е винаги смъртта.

1269.

Науката е жадна за пари
Подобно на най-скъпите метреси,
Заета е със своите игри
И не признава други интереси.

От ден на ден цената ѝ расте –
Стотици хиляди и милиони,
И тях пред бъдното ще отчете
Със кварки, позитрони и протони.

По нейните открития безброй
Заводи има, електроцентрали,
Във срок изплаща щедро дълга свой
За разлика от много катедрали.

Цената на една света обител
Е колкото линеен ускорител.

1270.

“Това, което се случи там, е велико произведение на изкуството. Това е най-великото произведение на изкуството в целия космос.”

*–Композиторът Карлхайнц Щокхаузен,
относно атентата в Ню Йорк на 11.09.2001.*

Изглежда, че безсмъртен е Нерон
И с образа си трови вековете,
Застанал с лира покрай своя трон,
Докато Рим опожарен му свети.

Сега Америка е потопена в скръб
От масовата смърт на скъпи хора,
А се намира композитор тъп,
Решил да търси слава чрез позора.

В бедата вижда той велик момент
От някакъв космически спектакъл,
А в разрушенията – монумент,
Какъвто Гения отдавна чакъл.

И този тип, от Дявола помазан,
Мърси Земята още ненаказан.

1271.

Освен възпоминателен терор
От комунизма нищо не остана...
Следовниците му се клеха в хор,
Че ще подкрепят новата промяна.

За нея нужен беше само миг!
Боклук пое партийните билети,
А ленинския повсеместен лик
Метлата на народа го измете.

Една велика тайна се разкри:
Оказа се, че всички властимевши,
И тези във Политбюро дори,
Били във същност честни потърпевши...

На тях теглото им дошло до гуша,
Но нямало е кой да ги послуша.

1272.

Когато затъпяване е нужно
На войсковите части в подготовката,
По-лесно за да ги убиват дружно,
На помощ се привиква маршировката.

Започне ли войска да марширува,
В редиците се стапят индивидите
И само шум от стъпките се чува,
От който затреперват керемидите.

Остава еднотипна сива маса,
Подготвена за чуждите решения
Чрез предварителната си нагласа
Да бъде без определено мнение.

Ако запеят бодра бойна песен
Към Оня свят маршрутът става лесен.

1273.

Преситен съм от светлите лъжи
Във творчески животоописания –
Върху творците ореол кръжи,
Но доста често е без основания.

Със опит за убийство е Верлен
Без оглед на отстъпките измолени,
А Байрон е безспорно извратен,
Дори кръвосмесител и какво ли не...

От всички трябва да се разбере,
Че във изкуството (за съжаление!)
Не винаги покриват се добре
Творбите с гражданското поведение.

На Жан Жорес припомням мисълта:
Ще вземем огъня, не пепелта!

1274.

Накараха децата да мълчат.
Те обиск виждаха за първи път.

Объркан и в покруса бе бащата,
На стаята застанал по средата.

Агентите претърсваха навред:
Обувки, дрехи, кошчето за смет;

Сандъци, етажерки провериха,
Но нищо интересно не откриха.

“Узнайте”, пишеше в заповедта
“Това лице, че враг е на властта!”

Но в миг агентът зърна пистолети
От глина на момченцето в ръцете...

А той бе хитър милиционер:
“Пиши, че сме открили револвер!”

1275.

На малките човеци от кръга
Се срещат любопитни изключения –
Това са рицарите на дълга,
Опората на всяко управление.

Тях няма да подкупите с пари,
Витаят на идеите из сферите,
За славата сърцето им гори,
Загуй търсете ги сред офицерите.

Багратион, Калитин и Камброн,
Окъпани са те в кръвта си алена,
На славата по страшния закон...
А милиони мряха и “за Сталина!”

Воюваха на близо и далеч,
Но всеки бе на чужда воля меч.

1276.

Чрез саможертвата на мъчениците
Религията пази своя ред
И прави от светците и светиците
Рекламата на своя мироглед.

Но странно нещо е, че и мъчители
Са влезли във свещения отряд:
Убийци масови и ослепители
Са в рай, макар да заслужават ад.

А смесването на едните с другите
Се обяснява по стопански път:
Преценката се прави по услугите,
Които вярата ще защитят.

Така, че не унивайте, престъпници,
Сред вас ще има и за рая пътници!

1277.

Разглеждам им лицата в едър план –
Участниците в спортни състезания;
Там всеки е от чувства обладан
Във всичките възможни състояния.

Омраза, отчаяние и гняв,
Възторг, любов и съучастие
Съставки важни са на спорта здрав
И той арената на силни страсти е.

На Аристотел тройния закон
За драматичното произведение
Във сила е при всеки стадион
И всяко ново спортно поколение.

А свирката е крайният сигнал,
Катарзисът че се е състоял.

1278.

Христос дойде преди двайстина века
Човека да дооблагороди,
Цел даже и за богове нелека
И тя Го вкара в хиляди беди.

Но все пак Той откри в Човека звяра
И в срок да го разобличи успя,
Посочи на Човека права вяра,
Но звяра не уби, а го приспа.

Той е прикрит зад светски маниери,
С молитви във Исусовия храм,
Но всеки в себе си ще го намери,
Защото той е неизменно там.

И е способен с нужда и без нужда
За кървава храна да се пробужда.

1279.

*Sir, I admit your general rule
That every poet is a fool,
But you yourself may serve to show it,
That every fool is not a poet.*

-Al. Pope

Човечеството не от днес се чуди,
А и изпитва здравословен страх,
От факта, че поетите са луди,
Но лудостта минава ли за грях?

Те свързват в стих несвързани обекти,
Свободно зрат в недействителността,
Творят неподозирани ефекти
Чрез фокусите на словесността.

Глупците с лудите се различават
По много и съществени неща,
Едните нявга все пак оздравяват,
При вторите лекарство е смъртта.

И друга разлика тук съществува:
Глупецът има право да гласува.

1280.

Съдбата ми – преситена красавица,
Изпепелява трудните ми дни
В очакване на сетната наздравица,
С която смърт живота ще смени.

Тъгата ми изглежда неподправена
Сред социалния фалшификат,
Типичен за държава, изоставена
С проект за експериментален ад.

Животът е космично мигновение,
Едно начало, слято с края свой,
С присъствие, но без предназначение
През време на безплатния престой.

Остана ми за този кратък срок
Надеждата – най-скъпият порок.

1281.

Водата е свободна в океана
Далеч от всички робски брегове,
Изпълнени със кал и със забрана
От нейните разблудни синове.

Животът е без нея невъзможен,
Това усеща всяка жива твар,
Човек единствен не е разтревожен,
Защото е всемирен господар.

Забравя той, че в неговото тяло
Освен стремежите към свобода
И грижите за щяло и нещяло,
Деветдесет процента е вода.

Най-любопитно е защо тогава
Така безумно той я разхищава?

1282.

*Ермак, Дрейк, Пизаро, Кортес –
строители или...*

Ермак е завладял със триста души
Земя с като на две европи площ,
Пресякъл е реки, блата, морета,
В прославата на цар с имперска мощ.

Така растат великите държави...
Крадец, авантюрист или пират,
Успява кариера да направи
Чрез уважаван древен занаят.

Завоевател! Тази страшна дума,
Вселила ужас в мирните сърца,
Обединява меча и куршума,
За да избиват старци и деца.

Но стореното има за награда
Проклятие само да се разпада.

1283.

Месалина винаги е имала последователки.

“Звездата” лесно съчетават с “порно”
И порнозвездно тя работи с чест,
Участва в парламента отговорно
И част е от всеобщия прогрес.

Законно спи във президентска спалня
След бракове, завършили с развод,
Поддържа външността си идеална,
А “кална” я нарича цял народ.

Но педерастите отвред напират
Към важните държавни върхове
И безсъмнено ще я изолират
Без покровител щом се озове.

Тогава, няма как! – и тя горката
Ще се наложи да смени резбата.

1284.

По силата на тъжна аналогия
И траките напуснаха света,
Преобразиха ги във тракология –
Наука за народа след смъртта.

На вождовете смели колесниците
Във погребалните могили спят
И търпеливо чакат историците
В музейна зала да ги пренесат.

А там червената аристокрация
Ще си играе на научен труд
И щерка ще купува дисертация
За радост на отеча си прочут.

А после ненагледната му рожба
Ще спретне във Австралия изложба.

1285.

Войска, готова да капитулира
Дори при първия решаващ бой,
Впоследствие обича да позира
Във колективна поза на герой.

А позата донейде е правдива,
Защото от тълпата с тъмен страх
Се ражда нелегална съпротива
Със хиляди герои между тях.

Нататък следват триумфални арки,
Възхвали, честване на юбилей
И празници един от друг по-ярки,
Молебени с благословен елей.

И почвам да си мисля с оптимизъм
За масов страх, но с личен героизъм.

1286.

Лъжа във Физиката те сразява,
В Историята те възвеличава.

Чрез нея ти във подходящ момент
Възможно е да станеш президент,

Да преобръщаш фактите безспир,
И да блестиш като борец за мир,

Да утешаваш старци и вдовици
И да натрупаш злато и парици...

Лъжите ще те водят всеки път
И от безчестие ще те спасят,

Ще сътворяваш с разни “АБеВе-та”
Моралнополитически пердета,

Но за тълпата, чула и нечула,
Ти си оставаш абсолютна нула.

1287.

Отдавна мисъл странна ме тревожи,
Умът ми с нея е обременен
И да намери отговор не може –
На драмата през онзи страшен ден.

Над Хирошима бомбата избухна
И безразборно хиляди уби,
Империята на Микадо рухна
Ведно с безброй зачернени съдби.

Остава неотменната загадка:
Ако жена тогава беше вожд
Би ли възспряла атомната пратка,
Превърнала деня в злокобна нощ?

И “Не” да кажем, и да кажем “Да”,
Не ще премахнем смъртната беда.

1288.

*Иванчо Хаджипенчовиц подписва
смъртната присъда на Васил Левски. По-късно
си построява къща на 150м от мястото, където
Левски е бил обесен.*

–Исторически факт

На Левски за живота всеки знае,
Но мрак обвива вечния му дом.
Легенди много, истинска коя е? –
Догадки са натрупани цял том.

Докато бесят Левски робът пише
До злобния и всемогъщ султан
Аллах да бди над здравето му свише
За щастието на Булгаристан.

Едва ли днес е вече много важно
Дали е бил предаден той от поп
И ще е лицемерен всеки плач

За времето и подло и продажно...
България е неговият гроб,
А българин е съдия-палач.

1289.

Проклето черно чувство на виновност
Дълбоко в мен и пред самия мен,
Безмилостно във своята безусловност,
Не ме напуска нито нощ, ни ден.

Комунистически функционери
От милиционер до премиер
Са всички по принуда лицемери,
Но зле е, че и аз съм лицемер.

Подред кълнем се в алени икони,
Но с нито капка вяра вече в тях,
Лъжа свободния ни дух прогони
И грозно смесиха се страх и грях.

Със угризение многострадално
При себе си живея нелегално.

1290.

Със короноването на тълпата
Започва бунтът срещу всеки гнет,
Но много скоро след това нещата
Си тръгват по изпитания ред.

Изникват самозваните водачи,
Разгаря се борбата за властта
И който към короната прекрачи,
В прегръдката попада на смъртта.

Накрая увенчава неизменно
Главата на поредния хитрец,
Скрит зад безличието си безценно
И обявил се за велик храбрец.

Оказва се, че този вид тирани,
Да властват най-задълго са призвани.

1291.

При нас достигна любопитен слух,
Дошъл направо от Светия Дух,

Че след като се връща при баща си
(С овации на ангелските маси)

Христос е дал категорично знак,
Че иска да е от законен брак...

А любовта била все още в сила
И Богородица се съгласила.

Застанала тя заедно със Бога
Пред общинарката на рая строга,

Която със присъщия си такт
Осъществила брачния контракт.

Така, макар и с някакво забавяне,
Нередностите в рая са поправени.

1292.

Красиво е да страдам край морето
Под образа на кръглата луна,
Когато се пробужда в мен момчето,
Приспано още в стари времена.

Пренатоварих го с житейска мъка
И то не може да я понесе,
Души го тирания многоръка,
Тресе го, постоянно го тресе.

Не търся вече с думите утеха,
От бърбрене износени са те,
Лъжите истините ни превзеха –
Това е непосилно за дете.

Спасявам го от тяхната тълпа,
Като успявам пак да го приспя.

1293.

Народът има чудом да се чуди,
От сън дълбок когато се събуди

И от Историята разбере,
Че трябвало е княз да избере

И той за политическо удобство
Да замени отминалото робство.

Намерили достоен кандидат,
Изпаднал някакъв аристократ,

А той, освен че станал бързо княз,
От вкъщи още бил е педераст

И с този признак можел да намери
Телесна връзка в много висши сфери.

.....
Държавата стопански се съвзе
Чрез внос на проститутки и князе.

1294.

Беседвах със известни футболисти
Върху патологичния екстаз...
Те бяха до един позитивисти
И знаеха да водят спор със страст.

Свободно ми цитираха Сенека,
Извикваха на помощ Демокрит
И Ницше с притчата за свърхчовека,
Сред футболистите навярно скрит.

За Шопенхауер кратко споменаха
И волята, като всеобщ закон,
А после по-надълго те се спряха
При аргументите на Цицерон.

Гласа им продължавам аз да чувам
И мисля си, че сигурно сънувам.

1295.

Растат периодичните издания,
Растат периодичните лъжи,
Растат периодичните страдания
И постоянно мъката тежи.

На днешната управа е най-нужно
Безумието да набира мощ,
Безумие партийно и задружно
В подкрепа на обожествяван вожд.

Грамотността призвана е да бъде
На тази цел безропотен слуга,
А непослушните съдът ще съди,
Тъй както ставало е досега.

Това се контролира от печата
По схемата на всекиго позната.

1296.

Светът е пълен с преуспели нули,
Човекът-единица няма шанс,
В живота получава само хули,
Нещастията му са във аванс.

Защо на нулите денят е сладък
В сплотения прилежен колектив,
Подкрепяни от общия порядък,
А единиците са с блян лъжлив?

Изглежда има нещо във овала
На нулата – разтворена уста,
И затова напредва, преуспяла
По пътя на “свещена простота”.

А единицата, заострена идейно,
Онепреавдана е праволинейно.

1297.

Небето на талази дъжд ни праща,
Но то самото бе като пустиня
И всеки ангел трябваше да плаща,
За да полива райската градина.

Те с ябълките станаха известни,
Но хранеха се главно с хляб и сол,
Докато тук във пясъците местни
Не бликнаха залежи от петрол.

Сега из рая всичко е в позлата,
Превърна се в богат почивен дом,
Шуми навред със слава всепризната
Във крак с осъществения прелом.

Петрол и на Земята биха дали,
Но страх ги е, че той ще я подпали.

1298.

Самотна обикаля Мисълта
По орбитата древна на Земята,
Но само тук-там някоя врата
За нея се отваря в тъмнината.

Избраниците малко са на брой,
Които с лъч понякога опложда
И с мощното незнание във бой
Тя към победа славна ги предвожда.

Едни от тях умират, други – не,
Едни извесни, други неизвестни,
С голям товар на слаби рамене
Те всички са нещастни и чудесни.

Доказват търпеливо век след век,
Че мислецо животно е Човек.

1299.

Навярно е назряла вече нуждата
От статуя на Безданеждността...
Напразно оптимистите прокуждат я,
Тя важна част е от реалността.

Какво е нейното предназначение? –
Тя ще събира тъжните тълпи
И тяхното взаимно единение
Тъгата е възможно да стопи.

Един ден месечно ще е най-скромното
Признание за празник в нейна чест
Пред вид на истински огромното
Значение за обществото днес.

Очаквам със копнеж и със надежда
Как Безданеждността ни ще изглежда.

1300.

Богат да станеш чрез политиканство,
Не е ли най-удобен занаят?!
Успешно практикува се и в странство,
Но ние сме му шампион признат.

Съглеждам депутатче срамежливо,
Със поглед нежен, във бюджета впит,
И се оказва, че то предвидливо
Е основало фирми с цел – фалит.

Друг спец е по стопански пирамиди,
Наивници излъгал цял букет,
В затвора трябва бял ден да не види,
Но той е надарен с имунитет.

Краде ли се законно с ефикасност,
Човек е въвн от всякаква опасност.

1301.

Устата на акулата в морето
Със зъби страшна е, а не със цвят
И този елемент от битието
На всички малки риби е познат.

Но при народите е по-различно,
Цветът предимно важен е за тях
И боядисването е типично,
За да се хвърля във очите прах.

Акулите са все едни и същи,
Веднъж червени, розови друг път,
Със зъбите си същи и могъщи
Разкъсват стръвно всенародна плът.

И със сменени цветове не спират
Във парламента си да се избират.

1302.

Бикоборството съществува и в 21 век.

Говедата излизат на арената,
Готови да се срещнат със смъртта,
За да участват във оповестената
Преситеност на извратеността.

Двукракото говедо е с рапирата,
Четирикракото обаче – без...
Да, справедливостта така разбира я
Организаторите с чиста чест.

Коридата – събитие тържествено,
Бележи нравите със кървав знак,
А от събитието най-съществено
Е бик да бъде обявен за враг.

На заколението му се гледа
Като на историческа победа.

1303.

Вървя из моя свиден роден град,
Сразен от наплива на чужди думи...
О, те гроят езика ни богат
С отровни поразяващи куршуми!

Изстрелва ги предател вестникар,
Отдавна станал пленник на парите,
Готов да продаде на бит-пазар
Словата пресвещени на дедите.

Не е ли изключителен позор,
Че в дните наши обезбългарени
Псувните дават главния отпор...
Словата чужди там са забранени.

Псувнята ли след време ще остане
Защитник верен на народността ни?

1304.

Да престоиш живота си нелесен
Пред прага мрачен на известността,
Това е ужас за мъжа, унесен
В мечти да се докопа до властта.

Той все остава в задната редица,
Размесен сред безличните тълпи
Където имената със петит са –
Да е “и други” трябва да търпи.

Душата си готов е да продава,
Но няма, няма, няма кандидат
Да го дари поне с парченце слава
И го спаси от личния му ад.

Изпаднал е във благородна рола,
Да бъде честен не по своя воля.

1305.

*«Другарю Живков, всичко можете да ми
забраните, само не можете да ми забраните да
ви обичам».*

–Любомир Левчев. В. “Сега”, 19.10.11.

В Съюза на умрелите поети
Се влиза без партийна препоръка,
На вожда там портрети не търсете
И на поезията дребосъка.

Критик им е безмилостното Време,
Кое то безпартийно се оказва,
За тях е леко неговото бreme
На календара в галещата пазва.

Те всички помежду си са връстници –
И прокълнати и непрокълнати,
Пред тях мъничетата-политици
Приличат на нищожества устати.

На мъртвите в безсмъртното сдружение
Не се приема живо попълнение.

1306.

С изчезване на белия човек
Земята ще се чувства ли спокойна?
Животът ѝ със него бе нелек,
А ролята му често недостойна.

Той влезе в девствените ѝ недра,
Залъгвайки се, че е победител
И много късно след това разбра,
Че тя за него бе света обител.

Разкриваше чрез своя ум могъщ
Загадките с успех една след друга...
Светът след него няма да е същ,
Прогресът беше негова заслуга.

По-силен бе от всички други раси,
Но не предвиди само гибелта си.

1307.

*След краха на комунизма всички “нови”
партии се оглавяват от “бивши” комунисти.*

Видях как бързат охлюви червени
Да скрият слюзестата си следа
И да представят своето пълзене
Като борба за хляб и свобода.

Различен път избираха нарочно
Във името на своя здрав съюз
И чрез придвижване разнопосочно
Си защитиха вожда хлевоуст.

Пребоядисваха се многоцветно
Дори се скарваха със остър тон,
Но единението беззаветно
За тях бе таен нерушим закон.

Най-важно беше всички да са сити,
Обединени около парите.

1308.

Каква по-висша правда за тирана
От гибел във отходната тръба
И във главата с огнестрелна рана
От войн на всемогъщата Съдба?!

Наистина, Тя рядко се намесва,
Но в този случай бе на поста свой
Чрез смърт освобождение да чества
На хората от робския безброй.

Животът му и мрачната му слава
Завършиха в отходния канал
Ведно със историческа забрава
На кървавия негов идеал.

Народът му остана бос и гол
Върху морета от суров петрол.

1309.

Величието е красива дреха,
По модата крои се всеки път –
Французите във Бонапарт се клеха,
А днес с Де Гол ще се задоволят.

И Нелсън е принуден да сравнява
Безсмъртието си при Трафалгар
Със политическата срамна слава
На Дизраели – тази низка твар.

Но ние, поданиците, нехаем,
Че при недостиг на велик човек
Величието взема се под наем
И се заплаща със подправен чек.

За Истината вместо стихоплетия
Понявга нужни са хилядолетия.

1310.

При комунизма няма мило-драго,
Предателствата – свято задължение,
Партийната повеля – висше благо,
А мислите свободни – престъпление.

Убийствата в промишлени размери
Осигуряваха навред заплахата,
Докато верните функционери
Преживяха на вожда си под стряхата.

Жестокостта бе мрачна и безлична,
Със прилагателност предупредителна,
Ту постоянна, ту периодична,
А към невинните безспирно бдителна.

Накрая тя сама не се пощади
И без остатък себе си изяде.

1311.

Диктатор с половинвековен стаж,
Уви, все още жив е на Земята,
Режимът му е здрав като блиндаж,
По-стар е от бащите и децата.

Те не познават други правдини
Освен лъжите в неговите речи,
И смърт че чака, който се съмни
Във тях или, че смее да му пречи.

За тях той повелител е и бог,
Портретът му не слиза от стените,
От там поглежда не човек жесток,
Но вожд, осъществител на мечтите.

А неговата автобиография
Прилича много на иконография.

1312.

Мигът, най-скъпо заплатен в света,
Е този на убиеца наемен,
Той е предверието на смъртта –
Куршумът слага край на ада земен.

Убиецът е приказно богат,
Със куп пари и със свободно време,
Известен благодетел в своя град,
Със щедрости успял да го превземе.

За неговия печеливш секрет
Съседът му дори не подозира,
А съвестта му – статуя от лед,
Утеха във богатството намира.

И все пак, за подобни занаяти
Недостиг чувства се на кандидати.

1313.

*Свети княз Борис I след покръстването избива
цели 52 рода езичници заедно с пеленачетата.*

Избиваше езичници Борис
Ведно със бебета новородени
И Бог от своята небесна вис
Възхваля дните му окървавени.

Сега комунистическият строй
На бебетата също не прощава,
Зарад бащите си те миг покой
Не получават в своята държава.

Клеймото носят те за цял живот,
Бащите им защото са избити
И без вина за своя произход
Ще страдат повече и от бащите.

Дори за цели единайсет века
Не си променя нравите Човека.

1314.

За София веднъж сънува Кмета,
Че е пристанище на три морета

И той превърна този сън във блян,
Залегнал в петгодишния му план...

Чрез преданите милиционери
Работна сила бързо се намери –

Безплатна, заредена с идеал,
Да построи плавателен канал.

Строителите неуморни бяха,
Стараха се, мнозина там измряха,

Но изкопаха дружно в кратък срок
Окоп широк, и дълъг, и дълбок.

Сега, обрасъл целия в растителност,
Е туристическа забележителност.

1315.

*Le dix-neuvième siècle est grand, mais
le vingtième siècle sera heureux.*

–V. Hugo.

Велики хора са с велики грешки,
Виктор Юго не прави изключение –
Предвижда той напредъка човешки,
Но не и неговото направление.

Защото Двадесети век надмина
По смъртоносност всичките столетия
И за това най-важната причина
Са на греха отровните съцветия.

Устройства със неимоверна сила
Помагат за възхода на омразата,
Която във войната е избила
Хиляда пъти колкото проказата.

Юго, самичък ще се убедиш!
Стани от гроба си, ела и виж!

1316.

Воюваше червената ни власт
Против човешки извратени страсти –
За нея враг бе всеки педераст
И всяка група родни педерастии.

Но постепенно бързият прогрес
Донесе и морални изненади –
За жалост доста педерастии днес
Се ширят из правителствени сгради.

Накрая страшният партиен бог
Уплаши редовите комунисти,
Като им прати за водач жесток
Един от педерастите нечисти.

Сега той всичките ги управлява,
Дори се често с тях съвокуплява.

1317.

На църквата най-важният урок
Е как Човек умира на Земята:
Ако е праведен го взема Бог,
Ако не е го взема Сатаната.

А греховете мери със кантар
На пропуска пред рая на вратите
Апостол Петър – кадровика стар,
И разпознава злите от добрите.

Подобно на велик партиен вожд
Той прав е и когато прави грешки,
Отсича правдата като със нож
За благо то на масите човешки.

По силата на Божия повеля
Във ад и рай душите разпределя.

1318.

Подхвърлиш ли на негъра банан,
В расизъм ти ще си заподозрян,

Обаче ако негърът е бял
Банана той спокойно би изял.

Кое расизъм е, кое не е,
Е вече трудно да се разбере.

От тази тема много хора знам
Се препитават лесно и без срам –

Щом критикуваш черен футболист,
Ти непременно си голям расист,

А адвокати със различен цвят
Към теб съдебен иск ще предявят.

И затова ти трябва лицемерно
Да казваш, че е бяло всичко черно.

1319.

Макар че Бог признат е за могъщ
Във битката със Дявола и ада,
Рогатия се случва неведнъж
Да поднесе на Господ изненада.

Той смут успя във рая да внесе,
Като за шеф на църквата прокара
Човека свой, полковник от ДеСе,
И той наложи неговата вяра.

Когато Бог измамата разбра,
Бе късно публично да реагира,
Ядосан много в рая се прибра,
Оставяйки полковника на мира.

Агентът половин век от амвона
Прославя Бог на Дявола с канона.

1320.

Във тайната безименна война
Децата са валутата разменна
И рядко има мъж или жена
Да не разбират колко тя е ценна.

Деца-заложници са капитал
На болното ни време в дните тежки,
Когато свръхчовеците без жал
Се подиграват с чувствата човешки.

Животът като залог за пари
Е вече важен белег на пазара...
Къде ли хуманизмът ни се скри?
Къде ли скри се светлата ни вяра?

Сега със детската съдба заети
Са само самозваните поети.

1321.

Съдът се развращава главоломно,
Съдиите за продан са навред
И сред това пазарище огромно
Редът от страшен хаос е превзет.

Свидетелски лъжи под свята клетва
Оневиняват дръзкия бандит,
Когото мазен адвокат съветва
Парите как да ползва като щит.

О, всичко се купува и продава
В свободното пазарно общество –
Невинност, съвест, правда, чест, държава,
Дори измисленото божество.

Сега една надежда ще ни храни:
По-безобразно няма как да стане.

1322.

Остава вярно псето на Човека,
Когато верността си той мени
И в не една партийна картотека
Честта си е успял да подслони.

Обичан е каквото и да прави
От псето даже ако го е бил,
То е готово злото да забрави
И да прости, бог както би простил.

Съзнанието ни е извисено
И паметта ни е като на псе,
И на подлеца всичко е простено
Щом прошката пари ще донесе.

Уви, страната ни прилича днес
На благоверния послушен пес.

1323.

Нещастна е страната във която
Не са възможни избори свободни,
Където любовта към свободата
Се пази само в песните народни.

За жалост още по-нещастна става
Ако по чудо хората получат
Права за истинска волеизява
И на кураж започнат да се учат.

Мошеници, престъпници, кретени,
Крадци – подбрани или неподбрани,
Току-що от арест освободени,
Да са на власт законно са призвани.

Ще могат ли възкръсналите маси
Да се освободят от глупостта си?

1324.

Откриват гени на какво ли не –
На страшни болести и на пристрастия,
Едва ли може да се спомене
Събитие без техното участие.

Едни се проявяват веднага,
А други са във “спящо състояние” -
Интелигентността е засега
Такава със безспорно основание.

Да се обвързва всичко на света
Със гените е в центъра на модата,
Но само генът на нормалността
Напразно търси се до днес в природата.

В очакване на чест и на прослава
За него търсенето продължава.

1325.

Пропагандатори и Агитатори
Оформяха обществения лик
На строя, в който тайни информатори
Прочистваха живота всеки миг.

Кварталите превърнаха във лагери,
А в тях припяваха и пак, и пак,
Любимите си правоверни шлагери
Съседът им, че е народен враг.

И подлостта с взаимното съгласие
Се разпростираше на дълж и шир,
Защото тя за алените маси е
Незаменим със нищо еликсир.

Всеобща подлост във една държава
Човеците по братски съюзява.

1326.

Настъпи време да се призове
Всевишния от райските селения
На съд за неговите грехове
Към бедното човешко население.

В на две – на три създадения свят
Животът е препълнен със страдания,
А хората напразно се плодят,
Съгласно божиите указания.

Дали човек на Бога ще прости
И нафора ще му даде с причастие
Или, достигнал звездни висоти,
Ще обяви божествено безвластие?

Проблемите на царството небесно
Са трудни, но кое ли тук е лесно?!

1327.

Небесните търговци са най-хитрите,
Те рекламират стока неизвестна,
А и невидими са им арбитрите
И не се знае колко ли са честни.

При все това не липсват купувачите,
Цъфти и дава плод алъш-вериша,
Успешно изпълняват се задачите,
Предписани на вярващите свише.

Било по Интернет, било по пощите,
Се опрощават лесно греховете,
А болести лекуват се със мощите
На първомъчениците пресвети.

От техните отлични показатели
Се учат другите рекламодатели.

1328.

Със следосвобожденския царизъм
От призрак Свободата стана блян,
Превърнал се по-късно в комунизъм,
Чрез петилетни планове съгрял.

Загиналите във войните царски
Се сляха със избитите във мир,
Оплакани със вопли вестникарски
И със гвардейски почетен шпалир.

А вопли, предвидливо закъснели,
На мода непрестанно са у нас
И всички се показват много смели
Единствено във безопасен час.

Утехата сурова е готова:
“За всички времето ни бе такова...”

1329.

Обхванат от прилежно православие,
Задавам си трагичния въпрос:
Защо безправие, лавини от безправие,
Е Бог приготвил за народа прост?

Приемам със известно лицемерие,
Че комунизмът е роден от Бог,
Но после със божествено доверие
Продаден е на Дявола жесток.

Рогатия поел е задължение
В човешкия живот да го внедри
И от извършеното приложение
Земята със гробове се покри.

Към Бога той дълга си погасява,
С души невинни като го снабдява.

1330.

Не всички клоуни са политици,
Но клоуни са дружно политиците,
Преструват се на святи мъченици,
Но всички са на ада ученици те.

С каква велика обич непрестанна
Съпреживяват мъките на бедните!
И ролята добре е изиграна
Докрай, отгдето и да ги погледнете.

Но вместо за заслужили артисти
Да ги признаят до един в държавата,
Представят ги във изборните листи
На войнствените лозунги чрез врявата.

А ако разлика от клоуните има,
Тя свързана е може би със грима.

1331.

Подобно на общопланетни бурени
Растат общопланетните лъжи,
Съдби от тях немалко са разтурени,
Мощта им над столетия тежи.

Кой ще възпре загадъчните митове
За “предусетен” свършек на света? –
Закриляни като с незрими щитове
Обсебват те ума и паметта.

Какви ли не месии и пророчета
Надигат за заплахи своя глас
И с помощта на попа и на ходжата
Държат човешки маси в своя власт!

Докато вярва във Светия дух,
Светът за правдата ще бъде глух.

1332.

Явление с космическо значение! –
Добрата Глупост се организира!
Във миг на мимолетно просветление
Тя полза от съюзите съзира.

Светкавично се раждат резултатите
Сред нейните следовници безбройни:
Обсебиха съдебните палати те
И депутати станаха достойни.

Затегнаха на строя си редиците
И със духовна сила заредени
Успяха даже сред академиците
Да влязат с дълги тоги пременени.

Усети на глупците камарилата:
“Съединението прави силата”.

1333.

Дечицата, избити през войните,
По пол и възраст искам да ги знам,
А и убийците им из дворците,
Които с ордени са, но без срам.

Желая им по списък имената
Да стряскат министерските души
И да се вдига вик до небесата,
И да не може да се заглуши.

А също и ужасните картини
На тяхната неоправдана смърт...
Ще може ли човек край тях да мине
И да остане като камък твърд?

Ако това убийците не трогне
И Господ няма как да ни помогне.

1334.

Отгде ли води своето начало
Лъжата за “изкуство на прогреса”?
Критиците за щяло и не щяло
Използват често нейната намеса.

Когато някоя творба не струва,
Но авторът ѝ личност е пробивна
И от гласа му всеки се страхува,
Прикачват ѝ клеймото “прогресивна”.

Жреците прогресивни днес навред са,
Подменят с прогресивността таланта,
(А със партийния си ценз твореца!)
И за Пегас представят своята кранта.

Но истинските хора на прогреса
Все нявга ще се разбере къде са.

1335.

Отдавна има общности закрити
На автори до болка плодовити,

Те всички, построени във редици,
Един друг се признават за класици.

Не смее никой днес да им откаже
Големите безсмислени тиражи,

Които складовете обитават
И непрочетени се претопяват.

Чрез производство на червена скука
Цъфти литературната наука,

Където всеки пишещ идиот е
Най-малкото съперник пръв на Гьоте.

Отвън колегията има вид на
Единна, праведна и безконфликтна.

1336.

Там някъде в партийната централа
Е гузната им съвест замразена,
Далеч от правилата на морала,
Завинаги чрез злото укротена.

Растат червените функционери
И устремът им нищо не го спира –
Във името на някакви химери
Те не оставят цял народ на мира.

Законът им е волята на вожда,
Която да не мислят повелява,
Тя в ада на Земята ги спохожда
И адско превосъдие раздава.

Безчинстват славно докато умрат,
Че не са хора без да разберат.

1337.

Забележителен е онзи миг
На напрежение и изпитание,
Когато гасне яркият светлик
И от идея става препитание.

Погребват се загиналите в бой
Под якия бетон на монументите
И стихове за всеки скъп герой
Творят на славата му претендентите.

Разбира се, че всъщност няма как
Блага да има днес за всички граждани –
Щом мнозинството ни е класов враг,
Не може да разчита на възраждане.

За вражеските синове и щерки
ЦеКа ще вземе всички нужни мерки.

1338.

Наистина ли разлика голяма
Между палач и днешен келнер няма?

Напротив! Има! За палача – шията,
За келнера най-важна е кесията.

Палачът никога не закъснява,
Задачите докрай си изпълнява,

А келнерът е склонен да работи,
Но само за зелените банкноти

И може да ти донесе паница
След дълго чакане и без лъжица.

Палачът си подготвя инструмента
Преди да се е появил клиента...

Различията им са убедителни,
(А може да се каже и значителни).

1339.

Човек се хомосексуализира,
За да избегне демографски взрив
И в еднополовия секс намира
Добрия пример за живот щастлив.

Безспорно новият морал обсебва
Все повече човешките души,
Библейските канони той погребва,
Веригите на догмите руши.

А брака е подложен на атака
От хомосексуалните вълни,
Където дълга върволица чака
Женитбите си да узакони,

Там двойките са ведри и свободни,
Но всичките са до една безплодни.

1340.

Жан Жак Русо е бил жесток баща,
Петте си бебета е изоставил,
За да прославя добродетелта
И той наистина я е прославил.

Създал е многоумни редове
За ползата безспорна от морала
И те навярно дълги векове
Ще сеят мъдрост по Земята цяла.

Децата му изчезнали са в мрак,
А може би измрели са мърцина,
А може би пред бащиния праг
Напразно търсили са милостиня.

Но за безсмъртието му гаранция
Е фактът, че е станал син на Франция.

1341.

Аз знам явления аполитични:
Наука, проституция, пиянство,
Донейде помежду си са различни,
Но си приличат в своето постоянство.

Тях никой да ги заличи не смее,
Защитници те вечно си намират,
А власти, политици и идеи,
Се раждат, про шумяват и измират.

Какво ги прави неунищожими
Под натиска могъщ на обществото?
А може би те са необходими
Като баланс на злото и доброто?

Възможно е, че волю и неволю са
Те на човечеството трите полюса.

1342.

Спин, комунизъм, рак и содомия
Изтребват търпеливите народи...
Човек напразно търси да открие
Път, който към спасение го води.

Всевишния ли вече ни намрази? –
Към “хомо” вместо “сапиенс” постави
“Сексуализъм” и с това погази
предишните си творчески прояви.

Със властите е трудно да се спори
Ако се случат с партии небесни,
А барикади в сините простори
Единствено във песни са известни.

Бог, Дявол, Провидение, Съдба,
Даряват всички ни със нож в гърба.

1343.

A man without God is like a fish without bicycle.

-Apocryphal

Понятието “Бог” е всеизвестно
Навред, макар не колкото “пари”,
Но с тях се съчетава повсеместно
Духа под своя власт да покори.

То свързва вярващи и атеисти –
Едните “за”, а другите “против”
И в мислите си чисти и нечисти
Те зрат лика му противоречив.

Бог заприличва на заложна къща,
Където спят молитвите-мечти
И някоя понявга се завръща,
Божествената мощ да възвести.

А повечето хиляди години
Остават скрити в небесата сини.

1344.

Вранье есть единственная человеческая привилегия перед всеми организмами.

–Ф.М. Достоевский, “Преступление и наказание”, стр.216.

Ласкателството – рожба на лъжата,
Ще спре ли да подкрепя всяка власт?
Като огромна паст му е устата,
Звучи омайно неговият глас.

И колкото по-страшен е Деспота,
По-силни стават подлите хвалби,
Че той е вдъхновител на живота
И даже богоравен може би...

Лъжата е за всички хора ясна,
Но не и за прехвалвания вожд,
Той мисли, че властта му е прекрасна
И затова се труди ден и нощ.

Накрая вижда с ужас, че предатели
Са станали добрите му ласкатели.

1345.

*Неръждаем омнибус угажда на
конвенционалната фекалия.*

– Катя Стоева – Мимоза, “Liternet”

Какво е днес фекалната поезия? –
Една неразорана целина,
Чието процъфтяване от тези е,
Очаквани във цялата страна.

Тя носи ни духовно наторяване
И то ще ни даде културен плод,
А той при всяко свое появяване
Ще радва целокупния народ.

Министрите ведно със депутатите,
Макар и бавно, ще ограмоти,
Така ще са достойни за заплатите,
Който плащаме им аз и ти.

А цялата сегашна демокрация
Ще се превърне във фекализация.

1346.

*spike #0000028: ps_text_point ps_tabZoneBC,
CGNS:: ZoneGridConnectivity, indexget string proc
charF ... (g) /Wy(ily)k(constructed, subsystem as
AD[P.Camion,"Characterization } ddefD.*

–откъс от поема на August Highland

Обичам авангардните поети
Със тяхната приспивна топлина
И техните словесни пируети,
С които се замества мисълта.

Читателят ги одухотворява,
А зрителят им ги изпълва с чар
Чрез своя вкус, чрез своята представа
И своя собствен поетичен дар.

Така творбата става многолика
В един възобновяващ се процес,
Отгдето настроението блика,
По мярка с всеки личен интерес.

Умре ли, нямам никаква идея
Какво ли правил би светът без нея.

1347.

Безмилостна и страшна е борбата
Кой да си присвои Наивността,
Изпълваща на хората сърцата,
И ги направи роби на властта.

Религия, фашизъм, комунизъм,
Взаимно се избиваха без жал
И катаклизъм подир катаклизъм
Настъпваха в света ни полудял.

Те взеха да измират постепенно,
Наивността обаче не! До днес.
И политиците ни неизменно
Със нея ремонтират своята чест.

Едва ли някому е много смешно,
Че вършат засега това успешно.

1348.

Колегите на Дявола са вече
Партийни секретари по места,
За тях Закон и Господ са далече,
Юмрукът им е символ на властта.

Кой може да им иска днеска сметка
За всичките погубени съдби?
Страхът държи нещастниците в клетка,
Те нямат право даже на молби.

Безмълвието – висша добродетел,
Осигурява късчета живот,
А алената чума е владетел
Над опростелия до смърт народ.

Тя средства ни разкри неподозирани
Във връзка със човешкото дресиране.

1349.

Налична ли е съвест у палача?
Да! На пазара се продава тя;
В зависимост от кой е купувача
Се сключва пакт със Справедливостта.

Макар трудът му да е благороден
Не е палачът с титли увенчан –
“палач заслужил” и “палач народен”
са засега все още светъл блян.

Той е самотен, честен, скромнен, верен,
Без колективен дух и профсъюз,
На много хора им изглежда черен,
Но как да угоди на всеки вкус?!

Трудът му творчески ограничава
Гърлата гладни във една държава.

1350.

За него казваха, че е нечестен,
Че част е от престъпната игра,
Че със мошеничества е известен...
Народът го обикна и избра.

Остана си със среден пръст в устата
Морализаторското малцинство
И жално заоплаква си съдбата
И заблуденото си общество.

Съперниците никак не разбраха,
Че в днешните абсурдни времена
Почтенността е гълъбица плаха
И във това е нейната вина.

А президентът гордо я погледна
И укротения народ възседна.

1351.

Размяната на ласки и безумия
Между властта и простия народ
Отдавна свързана с големи суми е
И тях народът плаща цял живот.

Защо не съществуват бедни властници,
А до един те тънат във разкош
И делниците ни за тях са празници? –
За недоволниците – вечна нощ.

Робията е плод на култивиране
И се постига със усилен труд,
За да роди взаимното разбиране
Без бунтове, въстания и смут.

Това едни наричат мракобесие,
А други устойчиво равновесие.

1352.

Смъртта нарече лекаря приятел,
Доставчик на добра суровина
И с попа заедно съосновател
На центрове из цялата страна.

Но напоследък тя бе много бледна,
С болнав бе изглед нейното лице...
Той професионално я погледна
И ѝ предписа капки за сърце.

От тези капки мигом тя припадна –
Получи анафилактичен шок,
И институцията душевадна
Потъна тутакси във сън дълбок.

Оказа се, че за известно време
Тя не успя нито човек да вземе.

1353.

В бандитокрацията той бе пръв,
Бе грабил и проливал много кръв

И точно затова напук на злото
Бе уважаван член на обществото.

Любител бе на ценности отвред
Или накратко казано естет,

Дори с предметите си най-любими
Музей си основа на свое име.

Със президент, с министри бе на “ти”,
Пари за дружбата им не спести,

От Господ смяташе се за помазан,
Накрая пак от Него бе наказан:

Обесиха го с другите мъже,
Но него със копринено въже.

1354.

Кръстоската на Бога със Човека,
Известна ни под името Исус,
Живее вече двајсетина века
Като основа на свещен съюз.

Човек участва в него със труда си,
А Бог със своя слънчев благослов
За щастие на вярващите маси
Във царството на вечната любов.

Разрухата, войните, Холокоста,
Приписват се на Дявола рогат
И според тази сметка доста проста
Той има разрешително за ад.

Така Добро и Зло са разделени
И посещават хората на смени.

1355.

Изкуството – затворът без стени,
Приема със присъди до живот,
Там хора до дълбоки старини
Търпят със радост тежкия хомот.

Творецът пред Изкуството е сам,
Прегърнал непосилната мечта
Затвора да пресътвори във храм,
Изпълнен с непреходна красота.

От собственото щастие краде,
С което никак сам не е богат,
На други хора за да го даде
И да остане често непризнат.

А щом признаят неговия труд,
Го назначават на властта за шут.

1356.

Наистина е преголямо щастие,
Че имаме за Господ полиглот
И че е със космично пълновластие
Да разговаря с всеки свой народ.

Не се нуждае той от преводачите
Молитвите завчас да разбере
И после да разпреди задачите,
Та работите да вървят добре.

И безсловесния език на птиците
До съвършенство го е усвоил,
Но звучния жаргон на политиците
За него труден винаги е бил.

Това е нещо, поради което
Неуправляеми са от Небето.

1357.

*Над 5000 банкови служители са получили през
2010 по \$ 1000000 допълнително възнаграждение.*

Самоограбването чрез пестене
Изостря болката от бедността,
Но все пак хората са убедени,
Че добродетел е спестовността.

Зле вкъщи е да си държиш парите,
Че някой може да те окраде,
Докато при bankerите от Сити
Гаранции властта ще ти даде.

Расте безспир bankerското богатство,
А беззаконието е закон
Във името на кръвопийно братство
Под гръмотевичния небосклон.

Под него твърдо аз уверен съм
Един ден тях ще ги удари гръм.

1358.

*“Българският чадър” е тайно оръжие,
изстрелващо платинено милиметрово топче,
пълно със смъртоносна отрова.*

Интересувал съм се многократно
Кого обслужва техниката днес
И след проучване многообхватно
Открих, че злото е навред с превес.

Диктаторът замисля подло дело,
Преструвайки се външно на добър,
Но всъщност непрестанно е начело
Във групата с отровния чадър.

Тук техниката чрез престъпни мрежи
Достига съвършени висини
И нова територия бележи,
Напредъкът където ще кълни.

А робството, модерно или не,
Държи народите на колене.

1359.

Защо ли бунтове все още има
Щом всички са удавени във кръв?
Коя е тази сила несломима
Овцата да възправя срещу лъв?

Тя кара хора със цветущо здраве
Срещу смъртта със песни да вървят,
Макар народът да ги изоставя
И пет пари не дава, че ще мрат.

Кръвта на нищо няма да ги учи
Освен да я проливат пак и пак,
А злобата от нея обич суче
В приятел да превърне всеки враг.

Това твърдят свещениците смело,
Но не така нещата са на дело.

1360.

*В Северна Корея и някои други страни
диктатурата е наследствена.*

Наследствените днешни диктатури –
Безкраен срам за съвременността,
Подобно на миязмени мехури
Лицето загрозяват на света.

А масите до болка опростели,
Обречени на страх и вечен глад,
Молитвено челата са навели
В очакване на божа благодат.

Баща на син тоягата предава,
Като върховен господарски знак
И робството във робската държава
За миг поспира, за да почне пак.

Народи цели страдат без надежда
И даже Дявола не ги поглежда.

1361.

Нали отделният човек пропада
Ако пилее своите пари
За някаква съмнителна наслада
И няма кой да заповяда “Спри!” ?

Ако човечеството разпилява
Спечеленото с тежък честен труд
За зрелища и за безсрамна слава,
То също е заплашено с банкрут.

За спортните звезди, естради, мода,
Се харчат милиардите безброй,
Които се заплащат от народа –
С това купува бедността си той.

Банкерите с големите кореми
Допълват непосилното му бреме.

1362.

*От любов сърцето ми прави
лангър-лангър като газена тенекия.*

–Пример за свободен стих.

Поетите обичат свободата
И най-напред освободиха римата,
Макар че бе с история богата
И дълго време бе неоспорима тя.

А ритъмът премахнат беше също,
Измъчвал доста всяко поколение,
Та чувството свободно и могъщо
Се шири без квартирно притеснение.

Сега словата нижат се удобно,
Като мънистата във броеницата
И авторът, на господар подобно,
Качен е на Пегас във колесницата.

Но там за жалост среща се с угрозата
Да бъде трудно различим от прозата.

1363.

*During the war I enjoyed the opportunity of killing
people.*

–Norton Haldane

Дори и най-модерната война
Се води на смъртта по правилата:
Убий врага на своята страна,
Спасявай тялото си, не душата!

Врагът използва същия закон –
И той е принуждаван да убива,
А хриповете от предсмъртен стон
Са музика, която го упива.

Мирът обвит е във бодлива тел,
А споменаването му – измяна,
Която се наказва със разстрел
Във името на правда неразбрана.

Позорът и грехът от кръв пролята
Се скриват под цвета на знамената.

1364.

*Личността на войника се умножава по 500 в
редиците на полка.*

–Бенито Мусолини.

Поединично сякаш са добри,
Но почнат ли под строй да маршируват,
Забравят, че човеци са дори
И със мощта си страшна се прочуват.

Убийството е занаят за тях,
А те самите – психоинвалиди,
Заченати във кръв, и срам, и грях,
Като египетските пирамиди.

Под параграфа “неизбежно зло”
Войните оцветяват вековете,
Убийците с военно облекло
Печелят ордени и еполети.

А жертвите от всичките войни
Са статистически величини.

1365.

Културните дейци катастрофираха
В голям презокеански параход,
По времето когато дебатираха
Съдбата на неукия народ.

На остров без човешки обитатели
Изхвърли ги огромната вълна
И там приятели и неприятели
Отчаяно затърсиха храна.

След пагубното корабокрушение
Не се спасиха нито стар, ни млад,
А според лекарското заключение
Загинали са всичките от глад.

С духовност не един от тях се слави,
Но те не знаеха как хляб се прави.

1366.

Простаци да купуваш от чужбина,
Когато имаш купища в запас,
Това изглежда глупост за мнозина
И между тях сме ние двама с Вас.

Присъдиха му титлата магистър
И го издигнаха на важен пост –
Да бъде на културата министър,
Щом се докажа, че е много прост.

В плътта на нашата духовна нива
Той толкова дълбоко заора,
Че я превърна във пустиня сива
И тръните отвсякъде събра.

А времето ни е обезкултурено
С това говедо, за министър турено.

1367.

В езика ни отсъства “барикада”,
Но има робство даже за износ,
Народът ни привикнал е да страда,
Нещастиего му е чакан гост.

Със робство облепен е календара,
Не със години, но със векове,
А робството превърнахме във вяра,
Която към покорство ни зове.

Живота с оцеляване сменихме,
Това отдалечи от нас смъртта
И всички унижения платихме
Със златната валута на честта.

Сега народът смело продължава
И в демокрация да оцелява.

1368.

Some real fraction of what I write must inevitably be wrong.

–R. Trivers, “Folly of Fools”.

Започне ли война между тирани,
Те като два близнака си приличат:
От Господ за победа са призвани
И двамата войските ги обичат.

Единият накрая побеждава
И влиза при светците на Небето,
Обкичен със общонародна слава,
А другият се готви за въжето.

Международен съд ще го осъди
По обвинения безспорно верни,
И споменът за него ще пребъде
С делата му – от черните по-черни.

Но всичко казано от обвинителя
Важи еднакво и за победителя.

1369.

Как Навикът ни Разума надвива! –
Спортистите наричаме по име,
Макар че те са част от колектива,
А учените са неназовими.

“Ваксини?” – “Учени са ги създали.”
(А Дженър е известен на малцина)
Дори когато някой ще ги хвали,
Остават имената им мърцина.

Изобретателят напред ни тласка,
Погребан сам във неизвестността си,
Без рядката скъперническа ласка
И благослов на трудовите маси.

Очите им възторжени и зорки
Са възряни във борци и стриптизьорки.

1370.

*Проф. Кушлев е подсъдим за финансови
злоупотреби, но едва ли ще бъде осъден.*

Кръгът на професурите нараства
И бързо със престъпността се сраства,

За да откликне смело на задачите,
Поставени пред касоразбивачите.

За разлика от учените братства
При тях не съществуват плагиатства...

Залагат не на устните умения,
А на практическите упражнения,

Уреждани в родината ни свята
От най-изтъкнатите в занаята.

Те имат според нашето пресмятане
Заплати най-високи във страната ни,

Които им са сигурна опора
Да не попадат често във затвора.

1371.

Присаждане на вяра е явление,
Издъно преобръщащо душата,
Тъй както силното земетресение
Размества пластовете на земята.

Зер боговете, днешните с предишните,
Не могат заедно да съществуват
И в място, отредено за всевишните,
Пакт за приятелство да съгласуват.

И Тангра се заменя от Спасителя
Със образа на кроткия Исус,
Но Той за древните ни прародители
В началото не бил по техен вкус.

За да приемат Него като пръв
Помогнали моретата от кръв.

1372.

Заблудата като стремеж към щастие
Е съкровенна част от личността,
А при народа – към народовластие –
Лъжа със неподкупна красота.

Тя се просмуква в не едно столетие
И се предава от баща на син,
Възпята от най-видните поети е
И мразена от всеки властелин.

При бунтове намира проявления,
И в истина превръща се за час,
А после в масовите погребения
Възвръща изначалния си глас.

И щом се разпростре в народа цял,
Превръща се в народен идеал.

1373.

Защо ли днес Несправедливостта
Е покровителствана от Съдбата?
Какви достойнства важни има тя
Че безразделно властва на Земята?

Въпросите остават без ответ –
За доста хора са недопустими,
Щом изначалният естествен ред
Се назовава с истинското име.

Да тръгва към далечните звезди
Човекът, който Правдата желае,
А тука, както винаги преди,
Послушникът ще страда и ще трае.

И тайно ще се моли на Всевишния
За вожд не тъй жесток като предишния.

1374.

Партията е ръка милионопръста.

–В.Маяковски.

Към бъдещето заднешком вървим
Под строй, тъй както Партията иска,
Покрити целите с партиен грим
В защита от очакваната чистка.

Кой може устрема ни да възспре,
Щом движим се във крак, но без посока?
В мъгла това се прави най-добре,
Защото Партията е безока.

Тя трепе безразборно и без жал
И свои непослушници, и чужди,
Във името на светъл идеал
И с кръв задоволява своите нужди.

А ние, искайки да оцелеем,
От хорското нещастие живеем.

1375.

На Теодора Захариева, първата българка, успяла да осъди Министерство на здравеопазването заради липсата на лекарства за онкоболните.

В борбата със бездушната материя
Ти вложи хубавия си живот,
Макар и с незаслужено доверие
Към оглушалия човешки род.

Премина през напразното очакване
Пред тежките безмилостни врати,
Затворени за жалби и оплакване,
Но от това не се уплаши ти.

И стана чудо! Силна бюрокрация,
Жестока и чудовищна на вид,
Ти победи за чест на цяла нация
И Голиат отстъпи пред Давид!

Сега напътстваш ни от Небесата
Да вярваме понявга в чудесата.

1376.

Деветата десетка на годините
Е Еверест в живота на човека,
Натам запътен лесно ще загинете
На Времето по стръмната пътека.

Тук няма светло разцъфтели пролети,
А само зима, зима, люта зима
И колкото и страстно да се молите,
Надеждата е неосъществима.

Към чужди радости се приютявате –
Те състрадателно ви дават сила
Измръзналата си душа да сгрявате
И мисълта, останала безкрила.

И все пак трудно двата края свързвате...
Но вие няма накъде да бързате.

1377.

...Дяволът му показва всички царства на света...и Му каза: “Всичко това ще ти дам ако ми се поклонии”...

–Ев. Матей, Гл. 4, ст. 8.

Изглежда вожд голям е Сатаната,
Щом под властта на неговия трон
Са всичките държави по Земята
И той ги дава за един поклон.

Но с него Бог не ще да преговаря
И сделката е с нулев резултат,
А Дяволът остава господаря
На целия греховен, хубав свят.

Евангелистът е чистосърдечен
Грижливо отбелязвайки това,
Кое то сигурно е факт предвечен,
Но украсен с божествени слова.

А престъпления неизброими
Чрез него стават лесно обясними.

1378.

*На земле нет ничего такого хорошего, что в
своем первоисточнике не имело бы гадости.*

–А.П. Чехов, “Палата Номер 6”.

Какъв е произходът на короните?
Наистина ли ги раздава Бог?
В това изглежда вярват милионите
И Папата във папския чертог.

А всъщност не едно кръвопролитие
Е във основата на всеки трон,
Където в престъпления зарита е
Короната със Божия закон.

За основателите на династии
Е задължителна жестокостта
И с нея бъдещото пълновластие
Ще бъде трайно като вечността.

Но в книгите до днес все още пише,
Че Бог короните ги спуска свише.

1379.

*Образът на Диктатора е централен в
Историята.*

–Елементарна справка

Той крее сред духовна пустота
И шумната позлата на двореца,
Преситен от любвеобилността
На подлеци, които тук навред са.

А дружбата за него е разкош –
Неискан, забранен и невъзможен,
Защото е на ужас ден и нощ,
От вражите опасности подложен.

Той бди от атентат до атентат
За святостта на своята особа
И от въжето пази своя врат,
Като изпраща много други в гроба.

При власт, от всички поданици чествана,
Смъртта му много рядко е естествена.

1380.

Със политици многообещаващи
Е Глобусът отдавна запасен –
Все подаряващи слънца изгряващи,
За да е светъл всеки бъдещ ден.

Със вечните лъжи са натоварени
Наивници безбройни по света,
Които след това като попарени
Проклинат вярата си във властта.

Проклинат умственото затъмнение,
Довело ги до робския хомот
И плачат със комично съжаление
За обещания щастлив живот.

Такива са обществените нрави
И всяка власт умело с тях борави.

1381.

Езикът на науката е странен
И само за малцина разбираем
Със неговия напън непрестанен
Да се покрива с мрак непроницаем.

Обикновеният човек? Какво разбира
От кварки, рацемати, теореми?!
Във църквата той търси и намира
Утехата за своите проблеми.

На Вярата езикът е тъй ясен!
Към простия човечец е премерен.
Тя му посочва бъдещ свят прекрасен,
Предназначен за всеки правоверен.

По силата на тази констатация
Науката остава в изолация.

1382.

Все още хора вярват, че Съда
В една нормална правова държава
Е здравата основа на реда
И непрекъснато го защитава.

Но има случаи когато той
Превръща се във битпазарска стока
При даден подходящ бандитски строй
И власт безумно влюбена в порока.

На търг там се продава всеки съд,
А често е предмет на препродажба,
Престъпници към него се тълпят
И кражбата престава да е кражба.

По-после със съдебно разрешение
Започва всенародно разложение.

1383.

Свещеническа черна плащеница...
Какви ли тайни пази тя от нас?
Във нея хората като светци на вид са,
Защото Бог говори с техен глас.

Но как сред тях попадат педофили,
Развратници, предатели, лъжци,
Които в плащеницата са скрили
Порочните души на подлеци?

Един Бог знае как това се случва,
Но то е част от грешния ни свят
И много трудно е да се отвиква
Владика, свикнал с грешна благодат.

Той нивга (кой каквото ще да казва!)
От славния си път не се отказва.

1384.

*Който заменя свобода за сигурност, не заслужава
и двете.*

–Бенджамин Франклин.

Главичката, смиремо преклонена,
Живее до дълбоки старини
И тази истина установена
Едва ли може да се промени.

Какво е качеството на живота,
Просъществуван все на колене? –
За тази продължителна Голгота
Властта не иска да се спомене.

Тираните обаче са доволни,
Попаднали са на добър народ,
А жертвите са жертви доброволни
Във името на общия възход.

И както казва онзи принц от Дания,
Останалото ще да е мълчание.

1385.

*В неделя Дявола облече расо – любимия си тоалет;
“Приказка за тинята”
–Хр. Смирненски*

Сега той въобще не го съблича
И трудно е да бъде разпознат,
Когато в храма божи се зарича
Да люби всички хора като брат.

Не знаел Бог за противоотрова
През днешните шпионски времена
Във ада ангел да командирова
Под образа на мъж или жена.

От там той би могъл да му докладва
За всеки дяволски проекто-план
И праведника вярващ да зарадва
Със тайните на адския казан.

Дори божественото оцеляване
Зависи от доброто разузнаване.

1386.

В живота на любимия народ
Властта дарена е със просветление
За някой много важен период
Да вземе най-погрешното решение.

По чудо тя се справя със това
И не веднъж във новата История
Чрез глупост на държавния глава
Страната ни загубва територия.

Веднъж оказва се, че той е цар,
А друг път син на неграмотни селяни,
Но все продажни по природен дар
И за предателство предопределяни.

А дейността им ражда кървав плод
Единствено при подходящ народ.

1387.

“Дайте на хората право на неравенство!”

–Думи, приписвани на Маргарет Тачър.

Неравенството е основно право,
Върху което се крепи светът!
В живота то е въплатено здраво
И част е от обществената плът.

Опитвали са да го отменяват
Насилници от всякакъв разряд,
Но вместо да го отменят успяват
Самите да го увековечат.

Природата е в него въплътила
Закона за всеобщия прогрес
А във категоричната му сила
И комунизмът даже вярва днес.

На думи – равни. Но на дело – не.
Партийците той уреди поне.

1388.

Тук всеки ден е дълъг като век,
Човешкият живот е без значение,
Отделният човек не е човек,
А е едно партийно поръчение.

С лице незримо, но с жесток юмрук,
Държи ни Партията в подчинение,
Върховен бог е тя и няма друг...
Тя властва чрез партийно поръчение.

Дали да уцелееш или мреш
Зависи от червеното й мнение
И ти ще следваш сляпо щеш – не щеш,
Поредното партийно поръчение.

На него ти ще се осланяш само,
Пропускайки да видиш глупостта му.

1389.

Добрият комунист е също и добър чекист.

–В.И. Ленин

“Правораздаването ни е класово!”
Червените безсрамно заявяват
И почват да унищожават масово
Противника, когото набеждават.

Представата за страшните страдания
Не се побира лесно във числата,
А жалките партийни оправдания
Са подигравка с Истината свята.

Убитите не чакат възкресение,
Те искат само от света да знае
За масовото тяхно закление
И партия-гробокопач коя е.

Той знае, но на мене ми се струва,
Че от това не се интересува.

1390.

Щом много хора на света крадат,
Как става тъй, че винаги остават
По някакъв неведом таен път
Блага, та кражбите да продължават?!

Подържа се критичният баланс
В имущество за взлом определено,
Та утрешни крадци да имат шанс
Успешно да откраднат нещо ценно.

Законите създават се така,
Че все да са умерено невзрачни
И рязането на ръце, крака,
Е само спомен от години мрачни.

А целият щастлив красив живот
Е почнал с кражбата на райски плод!

1391.

Свинята недолюбва чистотата,
Тъй както комунистът свободата.

Те двамата живеят наготово
И не обичат “Рождество Христово”,

Когато хората се тайно молят
Вместо свинята него да заколят,

Но той умее пред властта да лази
И Партията майчински го пази.

Огъва се добре като тръстика,
Готов да служи щом го Тя повика...

Чрез клевети, сплетни и чужди мъки
Той изпълнява нейните заръки,

А по това, че има и заплата,
Донейде е различен от свинята.

1392.

От безразличието на Природата
Към целокупния човешки род
Човек се е предпазил чрез изгодата
Да създаде задгробния живот.

Реши се Бог да вярва на молбите ни
И да общува с нас чрез своя син,
А двамата да бъда предпочитани
Пред всеки друг небесен властелин.

Днес милиардите последователи
Приемат неговия свят закон
А армия охранени деятели
Опазват ненагледния му трон.

Но въпреки свещенните особи
Светът все още пълен е със роби.

1393.

И робството си има свои степени
Преди да стигне до фатална крайност,
Когато робите от страх претрепани
Приемат дълговечната му трайност.

Те не очакват вече свободата,
Не я познават и не я признават,
Тъй както във харемите жената
Желае там докрай да я оставят.

Надеждата е тук мъртвородена,
Тя вероятно е без име даже
И няма сила в цялата Вселена,
Която верен път да ѝ покаже.

Такова робство отзив не намира,
То като “обичай” се регистрира.

1394.

“Почтенна власт” е социален вид,
Загинал при самото си рождение,
Но възхваляван от продажник сит
За сметка на народното търпение.

Творци на най-позорните дела
Във бъдещето търсят оправдание
И със геройски вдигнати чела
Привеждат съдбоносни основания.

Когато вождът е “полупочтен”
Той за народа си е най-опасен
И няма как да е разобличен,
Защото като шут е първокласен.

Но власт на възраст хиляди години
Сама едва ли лесно ще загине.

1395.

Newt Gingrich promised to establish a permanent moon base by 2020 if he is elected president.

Дали предизборните обещания
Не надминават някакъв предел?
Лъжите свързани ли са с терзания
За грях какъвто някой е поел?

Оказва се, че не! Нали Дружбашите
Раздаваха на думи що ли не –
На техните, на нашите, на вашите,
На всеки, който нещо спомене.

Най-скромните оказват се тираните
И жестът им е най-красноречив,
Но също и от най-добре разбраните...
Те казват, че ще те оставят жив.

А другаде на вота ти в отплата
Ти обещават къща на Луната.

1396.

*“Малко пръсти приличат на тесни смехове,
едно ухо няма да запази рибите...”*

–Откъс от компютърно стихотворение

Маймуните умеят да рисуват
И според познавачите не зле;
Картините им доста скъпо струват,
Макар че църквата ни ги прокле.

В поезията те не са тъй силни,
Компютърът замества ги с успех
И стихове твори обилни, стилни,
Които този път и аз проклев.

Не, него няма кой да го възспира,
Особено в съюз със някой сноб –
Въоръжен със механична лира
Ще готви поетически потоп.

Хуманоидите ще се спасят
Единствено ако не го четат.

1397.

*За една година подкупите са поскъпнали
четирикратно.*

–Неофициална статистика

Свидетелят: Видях как във гърба му нож
заби.

Съдията: Видя го точно или “може би”?

Свидетелят: Със сигурност убиецът е той,
Познал го бих между лица безброй.

Съдията: На колко метра бе отдалечен?

Свидетелят: На пет-шест метра беше той
от мен.

Съдията: Какво бе неговото облекло?

Свидетелят: Не помня, май че сиво е било.

Съдията: Видя ли ти самото острие?

Свидетелят: На мъртвия във тялото то бе.

Съдията: Свидетелят неясно се държи

И е безмислено да продължи.

Оказва се при тези обстоятелства,
Че за виновност няма доказателства.

1398.

*За осъществяването на велик проект трябва
целеустременост и невежество.*

–Марк Твен

Невежеството ни е с висше качество.
Не липсва ни и целеустременост,
А за големите си сила и юначество
Разказваме със скромна убеденост.

Изглежда слабо място ни са целите,
Представят се за едри, а са дребни,
Макар че много средства са поели те...
Накрая се оказват непотребни.

Продават ни на търг ръководители
Във името на чужди интереси,
На много робство са производители,
Но знаят – няма кой да ги обеси.

Те заедно с народната милиция
Са част от утвърдената традиция.

1399.

Количеството милост на Земята
Защо така стремглаво намаля?
Съюзът за защита на децата
Ли своите запаси пропиля?

Човечеството стана равнодушно
Дори към собствената си печал
И марширува чинно и послушно
След вожда със или без идеал.

“Обичай враговете!” е покана
Изцяло неизпълнена до днес
И Бог навярно бил е във нирвана,
Внушавайки ни този манифест.

А той като божествена прослава
Евангелските притчи украсява.

1400.

Задава се кварталният бандит,
Пристъпва бавно с тежестта на валяк
И си придава исполински вид,
Макар че по размери той е малък.

Тук той е господар със пълна власт,
Пазарчето уплашено притихва,
За всекидневен откуп идва час,
Усмихват му се, той не се усмихва.

Като пред някой страшен феодал
Търговците угоднически плащат,
Купуват мир за родния квартал
И своята чест по дяволите пращат.

Изгодни са престъпните системи,
Щом на страха очите са големи.

Съдържание

Една значителна закономерност	7
Претоплената стара свобода.	8
Създавайки за свое забавление	9
Манифестациите – тъжна гледка.	10
Ще бъде неприет във обществото.	11
Отделни хора често са продажни.	12
Законът пази петнайсетгодишния.	13
С нещастия и скърби да се трови	14
Не са ли мъдреците и мечтатели	15
Един министър, влезе ли в затвора.	16
Дълбоко скрит комплекс за.	17
И производството на ореоли	18
До днес развъждането на царе	19
Какво би станало ако Човека	20
Отдавна твърдо съм се убедил :	21
Познавам доста думи-удушвачи.	22
Макар не непрестанно, но спонтанно	23
Разумният мръсник е страшна сила	24
У нас младежи свежи и невежи	25
Писатели познавам богоравни.	26
Изкуството на естествеността	27
Преди да се превърнат във диктатори	28
Изкуството поле на всички страсти е.	29

Човек е с най-обнадеждаващ нрав.....	30
Трагичното “Обезглавен без съд”.....	31
Редици от овце опечалени.....	32
Във положението унижително	33
Диктаторът е неделим от зверството –	.34
Правото на бедност и мизерия.....	35
Нещастieto често навестява	36
Мнозина търсят личното си щастие....	37
Добре дозираната ненормалност.....	38
Обичам да се вирам в големците	39
За политическите мародери	40
Вълшебството, не е ли то протест.....	41
Аз мисля, че е много интересна.....	42
Доказват неизбежните диктатори	43
Човечеството ни общопланетно	44
Знам край където гражданите всички ..	45
Как трудно е да се съпротивлява	46
Религията ни представя рая	47
За “Братство, Равенство и Свобода” ...	48
За родолюбieto има песни	49
Навън от тях откриват те причини	50
Заветната кутия на Пандора	51
Животните живеят и без слава.....	52
Не се римува “братство” със	53
Когато гледам пъстрия букет	54
Комисията важна го избра.....	55
Като човек ти бе неповторим	56

Надявах се през младостта си ранна	57
Героите се раждат след смъртта си	58
Добрата книга честно придружава	59
Защо ли в колектива на палачите	60
Професия? – Наука или спорт?	61
Щом искаш да си политик велик	62
“Човек, когато се напие здраво	63
В държавата начело със Простака	64
Човечеството се самоиздържа	65
Коя ли от редицата безкрайна	66
В началото той бе с един катет	67
Наука, вяра, поетична лира	68
Сред падналите в битките герои	69
Най-важно е да си във обща група	70
Патологична нужда от страдание	71
Да пишеш в някой стих “Душата ми...”	72
Невиждана е кризата задгробна	73
Прегърбени във равенството тежко	74
Със вероятност седем на хиляда	75
Във вечната си битка със смъртта	76
Колко много светлина е скрита	77
Дали Христос е бог или човек	78
Добрите нрави имат стъпала	79
Мнозина се учудват на живота	80
Каква съкровищница от пристрастия	81
Писателството в близост с алкохола	82
Предателства, изложени на показ	83

На плажа полуголи политици	84
Доносниците са основна сила	85
Бог казал на жената: «Раждай в	86
При публични лица се забелязва	87
Какво картинно слово – “главорез”!	88
Човек от всичко може да избяга.	89
Към престъпленията на Закона	90
Страни със само по една държава	91
Презират често робското държане	92
Тъй много са загадките големи	93
Днес утрешният ден на всички хора	94
В архивите на нашата планета	95
Влстта безспорно много развъртава	96
Цени променят се скокообразно	97
Изкуството прилича на властта	98
Той беше стар, когато беше млад	99
На злобата верижната реакция.	100
Убитите с безшумни гласове.	101
У коня чувството религиозно.	102
Съмнявам се дали би изкачил.	103
“Идея”, “Идеал” и “Идиот” –	104
Как трайна и голяма е лъжата	105
Когато Дявола си прибере Тирана	106
Във лудниците (важни заведения!)	107
Победен гол!.. Не бе ли от засада?	108
Търкалят се парите по тревата.	109
Вописе Конституционализма.	110

В гората брадвите не са на почит.	111
На божествата висшето сдружение ...	112
Свидетел, който лъже, се наказва	113
Наемният убиец е нормален.	114
Поетите членуват във съюзите	115
Да, има занимания където	117
Сънувам, че съм бил какво ли не	118
Във старческия дом на боговете	119
Нищожества, дарени с много власт ...	120
За гена на Несправедливостта	121
Опитвам се да изнамеря фраза.	122
Безмислените текстове не са ли	123
Защо във редовете на войската	124
Изгарящо човеколюбие.	125
Отдавна най-големите убийци.	126
Износването на слуги-подметки	127
Поета пее, но възпява трудно.	128
Какво ли означава за планетата	129
Облагат ни със данък безотчетно	130
От правдата едни се разболяват.	131
Най-важното за всеки от тираните ...	132
Каква наслада дивна за душата.	133
Убийството привлича журналистите ..	134
Придворните писачи имат фокус	135
Открих една задруга на писатели	136
И клетвата за вярност – нещо свято...	137
Коя ли от добрите демокрации	138

Без да се хваля трябва да призная	139
Мечтая за световно безразличие	140
Фуше, представител на Сатаната	141
Напред със строевата демокрация	142
Кумирите – не са ли като въдици	143
За “сила” има единица мярка	144
Как ловко ползва своето незнание	145
Покупка и продажба на Човека	146
Не е ли “Опростачване без граници”	147
Наградите по-много от поетите!	148
Бе горд с това, че обитава	149
Съдбата е безмилостна към смелите	150
Децата гледат Правдата в очите	151
Ограбиха държавата до дъно	152
Автомобил с цена на цяло селище!	153
Войник със ампутирани ръце	154
Снегът несетно става на лавина	155
Безмилостната глупост на тълпата	156
Когато хлевоусти вестникари	157
Небесните звезди са за подарък	158
Законността – робиня на победата	159
Да ремонтирам родната планета	160
Горчива е понякога насладата	161
Присъстваме на самопогребение	162
Въздействието на добрата книга	163
Изкуството с мъчения телесни	164
Според направената справка Бог	165

“Към гроба на незнайния чиновник” ..	166
Кое накара много комунисти	167
Досеща ли се някой във реда.....	168
Борбите в политиката са тежки.....	169
Измъчва ме натрапчивата мисъл.....	170
Един добър и праведен мъдрец.....	171
Бездействието ли ни изтощава.....	172
Открих и то не само в моя град.....	173
Строим за богове от памти века.....	174
Етажите в човешкото съзнание.....	175
Познавам събеседници немалко.....	176
Не съществува друг подобен род.....	177
Лъжите надминават ловко дните.....	178
Организирана престъпност има.....	179
Природата е пълна със страдания.....	180
От бавната отрова на властта.....	181
В душата на наемния войник.....	182
Мълчанието – разговор с.....	183
Най-лесно е да не твориш оръжия.....	184
Човечества духовно изолирани.....	185
Могъществото на дребнавостта.....	186
Кръщаваше с вода Свети Йоан.....	187
Горещата любов на хитлеристите.....	188
Убитите в сегашните войни.....	189
Ако благотворителен микроб.....	190
Да надживееш своята полезност.....	191
Властта не е ли най-добрият грим?.....	192

Светът умее бързо да забравя.	193
Измежду чудесата на природата.	194
Обичам трескавото оживление.	195
Измислен бе от някакъв глупак.	196
Защо за президенти и палачи.	197
Обхванати от прогресивен трепет.	198
Идеалистът е призван да губи!.	199
На времето по стръмната пътека.	200
Ще съобщят ли нещичко поне.	201
На мислещите хора по света.	202
Между най-лошите и най-добрите.	203
Откриват се тук-там в света.	204
На демокрацията красотата.	205
Когато кралска проститутка слиза.	206
Парите във борба против Закона.	207
Говорят, въпреки че са безгласни.	208
“Към Мистър Господ се обръщам аз.	209
Дванадесет хиляди са преброените.	210
Защо се умножават психопатите.	211
На Истината стряскащия глас.	212
От мъката да прави красота.	213
Отменят като твърде остарели.	214
Когато многолюдната държава.	215
Опитомяването на идеите.	216
На роба злобата е без посока.	217
Най-близката другарка на Тирана.	218
На вождовете милите дечица.	219

В науките ни липсва състрадание	220
Поетите общуват със смъртта	221
Прастарите ни земни материци	222
Марксист ли беше Маркс? Навярно. . .	223
Щом комунисти дойдоха на власт	224
Отдавна средствата за умъртвяване . . .	225
Науката е жадна за пари	226
Изглежда, че безсмъртен е Нерон	227
Освен възпоминателен терор	228
Когато затъпяване е нужно	229
Преситен съм от светлите лъжи	230
Накараха децата да мълчат.	231
На малките човеци от кръга	232
Чрез саможертвата на мъчениците	233
Разглеждам им лицата в едър план	234
Христос дойде преди двайстина	235
Човечеството не от днес се чуди	236
Съдбата ми – преситена красавица	237
Водата е свободна в океана	238
Ермак е завладял със триста души	239
“Звездата” лесно съчетават с	240
По силата на тъжна аналогия	241
Войска, готова да капитулира	242
Лъжа във Физиката те сразява	243
Отдавна мисъл странна ме тревожи . . .	244
На Левски за живота всеки знае	245
Проклето черно чувство на	246

Със короноването на тълпата	247
При нас достигна любопитен слух	248
Красиво е да страдам край морето	249
Народът има чудом да се чуди	250
Беседвах със известни футболисти	251
Растат периодичните издания	252
Светът е пълен с преуспели нули	253
Небето на талази дъжд ни праща	254
Самотна обикаля Мисълта	255
Навярно е назряла вече нуждата	256
Богат да станеш чрез политиканство	257
Устата на акулата в морето	258
Говедата излизат на арената	259
Вървя из моя свиден роден град	260
Да престоиш живота си нелесен	261
В Съюза на умрелите поети	262
С изчезване на белия човек	263
Видях как бързат охлюви червени	264
Каква по-висша правда за тирана	265
Величието е красива дреха	266
При комунизма няма мило-драго	267
Диктатор с половинвековен стаж	268
Мигът, най-скъпо заплатен в света	269
Избиваше езичници Борис	270
За София веднъж сънува Кмета	271
Велики хора са с велики грешки	272
Воюваше червената ни власт	273

На църквата най-важният урок	274
Подхвърлиш ли на негъра банан	275
Макар че Бог признат е за могъщ	276
Във тайната безименна война.	277
Съдът се развърта главоломно	278
Остава вярно псето на Човека	279
Нещастна е страната във която	280
Откриват гени на какво ли не	281
Пропагандатори и Агитатори.	282
Настъпи време да се призове	283
Небесните търговци са най.	284
Със следосвобожденския царизъм	285
Обхванат от прилежно православие.	286
Не всички клоуни са политици	287
Подобно на общопланетни бурени.	288
Явление с космическо значение!	289
Дечицата, избити през войните	290
Отгде ли води своето начало.	291
Отдавна има общности закрити.	292
Там някъде в партийната централа	293
Забележителен е онзи миг.	294
Наистина ли разлика голяма.	295
Човек се хомосексуализира.	296
Жан Жак Русо е бил жесток баща	297
Аз знам явления аполитични	298
Спин, комунизъм, рак и содомия.	299
Понятието “Бог” е всеизвестно	300

Ласкателството – рожба на лъжата	301
Какво е днес фекалната поезия? –	302
Обичам авангардните поети	303
Безмилостна и страшна е борбата	304
Колегите на Дявола са вече	305
Налична ли е съвест у палача?	306
За него казваха, че е нечестен.	307
Размяната на ласки и безумия	308
Смъртта нарече лекаря приятел	309
В бандитокрацията той бе пръв.	310
Кръстоската на Бога със Човека	311
Изкуството – затворът без стени.	312
Наистина е преголямо щастие	313
Самоограбването чрез пестене	314
Интересувал съм се многократно	315
Защо ли бунтове все още има.	316
Наследствените днешни диктатури –	317
Нали отделният човек пропада	318
Поетите обичат свободата.	319
Дори и най-модерната война.	320
Поединично сякаш са добри.	321
Културните дейци катастрофираха	322
Простаци да купуваш от чужбина	323
В езика ни отсъства “барикада”	324
Започне ли война между тирани	325
Как Навикът ни Разума надвива!	326
Кръгът на професурите нараства	327

Присаждане на вяра е явление	328
Заблудата като стремеж към щастие . .	329
Защо ли днес Несправедливостта	330
Към бъдещето заднешком вървим	331
В борбата със бездушната материя . . .	332
Деветата десетка на годините	333
Изглежда вожд голям е Сатаната	334
Какъв е произходът на короните?	335
Той крее сред духовна пустота	336
Със политици многообещаващи	337
Езикът на науката е странен	338
Все още хора вярват, че Съда	339
Свещеническа черна плащеница...	340
Главичката, смиремо преклонена	341
Сега той въобще не го съблича	342
В живота на любимия народ	343
Неравенството е основно право	344
Тук всеки ден е дълъг като век	345
“Правораздаването ни е класово!”	346
Щом много хора на света крадат	347
Свинята недолубва чистотата	348
От безразличието на Природата	349
И робството си има свои степени	350
“Почтенна власт” е социален вид	351
Дали предизборните обещания	352
Маймуните умеят да рисуват	353
Свидетелят: Видях как във гърба му. . .	354

Невежеството ни е с висше качество. .	356
Количеството милост на Земята	357
Задава се кварталният бандит	358